

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

การศึกษาเป็นเครื่องมืออันสำคัญในการพัฒนา ความรู้ ความคิด สติปัญญา ความประพฤติ เจตคติ ค่านิยม คุณธรรมและความสุขของบุคคลเพื่อให้เป็นพลเมืองดีมีคุณภาพและประสิทธิภาพ การพัฒนาประเทศที่ย่อมทำได้สะดวกราบรื่นได้ผลที่แน่นอนและรวดเร็ว นานาประเทศจึงใช้การศึกษาพัฒนาบุคคล โดยถือว่าเป็นการบริการอย่างหนึ่งของรัฐ (Public Service) ที่จะช่วยเปลี่ยนแปลงพัฒนาประเทศให้มีคุณภาพดีขึ้นประกอบกับบุคคลและสังคมก็ต้องการพัฒนาคุณภาพของตนเองเพื่อการเปลี่ยนแปลงพัฒนาคุณภาพชีวิตเป็นทุนมนุษย์ (Human Capital) ที่สมบูรณ์และการดำรงอยู่ของสังคมให้ยั่งยืนดียิ่งขึ้น การจัดการพัฒนาในบทบาทหน้าที่ของรัฐและผู้เกี่ยวข้องจึงต้องจัดการศึกษาให้มีคุณภาพ (เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์. 2534 : 168 ; อมรวิเศษ นาคทรพรพ. 2540 : 11 ; ชัยอนันต์ สมุทวณิช. 2541: 268 ; ชำรงค์ อุดมไพจิตรกุล. 2543 : 20,75) อันจะทำให้บุคคลได้รับการศึกษาเป็นทรัพยากร (Human Resource) ที่มีค่าเพื่อการพัฒนาประเทศต่อไป รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 จึงได้กำหนดให้รัฐต้องจัดการศึกษาอบรมให้เยาวชนเกิดความรู้ คุณธรรมและได้ตราพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ขึ้นเป็นกฎหมายแม่บทในการบริหารและการจัดการศึกษาในสภาวะของการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วเพื่อให้สอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษาและเกิดประโยชน์ต่อเยาวชนในที่สุด

โรงเรียนเป็นสถาบันที่มีบทบาทหน้าที่โดยตรงในการอบรมสั่งสอนให้นักเรียนเป็นคนที่มีความรู้ ความคิด สติปัญญา ความสามารถ มีคุณธรรมจริยธรรมและมีความสุข ซึ่งถือได้ว่าเป็นประสิทธิผลที่สำคัญของโรงเรียน จากการที่กระทรวงศึกษาธิการได้ประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ (National Test) พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาในส่วนกลางหรือในกรุงเทพมหานคร มีคุณภาพการศึกษาด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านเกณฑ์การประเมินอยู่ในระดับสูงที่สุดของประเทศมาโดยตลอด (กรมวิชาการ. 2543 : 2 ; กระทรวงศึกษาธิการ. 2546 : 1 – 4 , 14) แต่ไม่มีการศึกษาว่าประสิทธิผลของโรงเรียนอยู่ในระดับใดและมีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงความสัมพันธ์ที่มุ่งศึกษา ปัจจัยทุกระดับที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ด้วยการวิเคราะห์ทุกระดับของการวิเคราะห์เส้นทาง (Multi – level of Path Analysis) โดยมีจุดมุ่งหมายของการวิจัยดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาระดับประสิทธิผลของโรงเรียน ค้นหาปัจจัยระดับนักเรียน ระดับห้องเรียน และระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนและสร้างรูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กรอบแนวคิดและสมมติฐาน

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาตัวแปรเชิงสาเหตุ 3 ระดับ คือ ปัจจัยระดับนักเรียน ระดับห้องเรียน และระดับ โรงเรียนที่คาดว่าจะส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐใน กรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตัวแปรปัจจัยระดับนักเรียนประกอบด้วย 1)ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง 2)ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง 3)คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียน 4)พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน และ 5)พฤติกรรมการเรียนพิเศษ ตัวแปรปัจจัยระดับห้องเรียนประกอบด้วย 1)อายุของครู อาจารย์ 2)วุฒิการศึกษาของครู อาจารย์ 3)ประสบการณ์การสอนของครู อาจารย์ 4)คุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์ 5)การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์ 6)พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ และ 7)คุณภาพการสอนของครู อาจารย์ ตัวแปรปัจจัยระดับโรงเรียน ประกอบด้วย 1)อายุของผู้บริหารโรงเรียน 2)วุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน 3)ประสบการณ์การบริหารโรงเรียน 4)วัฒนธรรมโรงเรียน 5)ความเป็นผู้นำทางวิชาการ และ 6)พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลง โดยมีประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นตัวแปรตามในระดับนักเรียน ประกอบด้วย 1)คุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน 2)ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และ 3)ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน ระดับห้องเรียน คือ ความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์ และในระดับโรงเรียน คือ ความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อม มีสมมติฐานตามวัตถุประสงค์ คือ ประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีประสิทธิผลของโรงเรียนอยู่ในระดับสูงแต่มีความแปรปรวน ปัจจัยในระดับนักเรียน ห้องเรียน และระดับโรงเรียนมีอิทธิพลส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร และรูปแบบอิทธิพลมีความสัมพันธ์แบบพหุระดับ

วิธีการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นผู้เกี่ยวข้องซึ่งกันและกันภายในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 35 โรงเรียน ประกอบด้วยนักเรียน 2,177 คน ครู อาจารย์ 68 คน และผู้บริหารโรงเรียน 35 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 2,280 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายโดยใช้ตารางเลขสุ่ม สุ่มในระดับโรงเรียนและระดับห้องเรียน สำหรับในระดับนักเรียนกำหนดนักเรียนทุกคนในห้องเรียนนั้น ๆ เป็นกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีแบบสอบถามและแบบทดสอบรวมจำนวน 3 ฉบับ ซึ่งประกอบด้วย

ฉบับที่ 1 แบบสอบถามและแบบทดสอบนักเรียน แบ่งเป็น 8 ตอน วัดตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้

ตอนที่ 1	แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป (ระดับการศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน)	จำนวน	3	ข้อ
ตอนที่ 2	แบบสอบถามคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมือง ของนักเรียน (ค่าอำนาจจำแนก .389 - .769 ค่าความเชื่อมั่น .914)	จำนวน	10	ข้อ
ตอนที่ 3	แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการเรียนของนักเรียน (ค่าความเชื่อมั่น .782)	จำนวน	6	ข้อ
ตอนที่ 4	แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียน	จำนวน	1	ข้อ
ตอนที่ 5	แบบสอบถามพฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ (ค่าอำนาจจำแนก .261 - .626 ค่าความเชื่อมั่น .846)	จำนวน	10	ข้อ
ตอนที่ 6	แบบสอบถามคุณภาพการสอนของครู อาจารย์ (ค่าความเชื่อมั่น .799)	จำนวน	6	ข้อ
ตอนที่ 7	แบบทดสอบการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน (ค่าอำนาจจำแนก .275 - .563 ค่าความเชื่อมั่น .833)	จำนวน	1	ข้อ
ตอนที่ 8	แบบทดสอบคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน (ค่าความเชื่อมั่น .810)	จำนวน	150	ข้อ

ฉบับที่ 2 แบบสอบถามครู อาจารย์ แบ่งเป็น 8 ตอน วัดตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้

ตอนที่ 1	แบบสอบถามคุณลักษณะชีวสังคมของครู อาจารย์ (อายุ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการสอน ของครู อาจารย์)	จำนวน	3	ข้อ
ตอนที่ 2	แบบสอบถามคุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมือง ของครู อาจารย์ (ค่าอำนาจจำแนก .306 - .643 ค่าความเชื่อมั่น .785)	จำนวน	10	ข้อ
ตอนที่ 3	แบบสอบถามการได้รับการสนับสนุนทางสังคม ของครู อาจารย์ (ค่าอำนาจจำแนก .565 - .773 ค่าความเชื่อมั่น .935)	จำนวน	14	ข้อ

ตอนที่ 4	แบบสอบถามวัฒนธรรมโรงเรียน (ค่าอำนาจจำแนก .370 - .769 ค่าความเชื่อมั่น .879)	จำนวน	16	ข้อ
ตอนที่ 5	แบบสอบถามความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหาร (ค่าความเชื่อมั่น .896)	จำนวน	6	ข้อ
ตอนที่ 6	แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลง ของผู้บริหาร โรงเรียน (ค่าอำนาจจำแนก .363 - .796 ค่าความเชื่อมั่น .917)	จำนวน	14	ข้อ
ตอนที่ 7	แบบสอบถามความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์ (ค่าความเชื่อมั่น .842)	จำนวน	6	ข้อ
ตอนที่ 8	แบบสอบถามความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยน โรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อม (ค่าอำนาจจำแนก .394 - .822 ค่าความเชื่อมั่น .860)	จำนวน	10	ข้อ
ฉบับที่ 3	แบบสอบถามผู้บริหาร โรงเรียน แบ่งเป็น 5 ตอน วัดตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้			
ตอนที่ 1	แบบสอบถามคุณลักษณะชีวสังคมของผู้บริหาร โรงเรียน (อายุ วุฒิการศึกษาและประสบการณ์ ของผู้บริหาร โรงเรียน)	จำนวน	3	ข้อ
ตอนที่ 2	แบบสอบถามวัฒนธรรมโรงเรียน (ค่าอำนาจจำแนก .370 - .769 ค่าความเชื่อมั่น .879)	จำนวน	16	ข้อ
ตอนที่ 3	แบบสอบถามความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหาร (ค่าความเชื่อมั่น .896)	จำนวน	6	ข้อ
ตอนที่ 4	แบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลง ของผู้บริหาร โรงเรียน (ค่าอำนาจจำแนก .363 - .796 ค่าความเชื่อมั่น .917)	จำนวน	14	ข้อ
ตอนที่ 5	แบบสอบถามความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยน โรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อม (ค่าอำนาจจำแนก .394 - .822 ค่าความเชื่อมั่น .860)	จำนวน	10	ข้อ

การตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงโดยการเชิญผู้เชี่ยวชาญ ด้านการวัดผล วิจัย การบริหารการศึกษาและบริหารวิชาการ จำนวน 5 ท่าน ประชุมระดมสมอง (Brain Storming) วิจารณ์คำถามแล้วลงมติที่มีความเห็นพ้องต้องกัน (Consensus) แล้วปรับปรุงจากนั้นนำไปทดลองใช้กับนักเรียน จำนวน 63 คน ครู อาจารย์และผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 63 คน หาค่าอำนาจจำแนก

เป็นรายข้อด้วยการคำนวณค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม หากค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach)

การเก็บข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากโรงเรียนต่าง ๆ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองพร้อมด้วยอาจารย์จากสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อดำเนินการทดสอบนักเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1 ใช้การคำนวณค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows Version 11.0 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 และ 3 ใช้การคำนวณค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและวิเคราะห์พหุระดับของการวิเคราะห์เส้นทางด้วย โปรแกรม PRELIS 2.30, LISREL 8.30 และ 8.72

สรุปผล

ผลการศึกษาปัจจัยเชิงพหุระดับที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สรุปได้ดังนี้

1. **ประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน** โดยรวมอยู่ในระดับสูงแต่มีความแปรปรวน เมื่อพิจารณาประสิทธิผลของโรงเรียนเป็นรายตัวแปร พบว่า นักเรียนมีคุณธรรมจริยธรรมอยู่ในระดับดี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ครู อาจารย์มีความพึงพอใจในการทำงานมาก และผู้บริหารโรงเรียนมีความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับมาก

2. **ปัจจัยระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนมีอิทธิพลส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน** สรุปจากภาพประกอบ 70 ซึ่งสังเคราะห์จากภาพประกอบ 60 - 69 ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยในข้อ 2 ตามข้อเสนอแนะของบลูม (Bloom, 1980) สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (2539) และเวสต์เบอรี (Westbury, 2003) ที่เสนอไว้ว่างานวิจัยทางการศึกษาคควรศึกษาตัวแปรที่เป็นตัวแปรเชิงกระบวนการที่สามารถปรับเปลี่ยนเพื่อการนำไปสู่การปฏิบัติได้พร้อมกันนั้นให้พิจารณาคัดเลือกตัวแปรที่มีอิทธิพลเชิงบวกเท่านั้นได้ดังนี้

2.1 ปัจจัยระดับนักเรียน พบว่า

2.1.1 พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนมากที่สุด รองลงมาคือ คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเชิงบวก ส่งผ่านพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ส่วนพฤติกรรมการเรียนพิเศษ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองและระดับการศึกษาของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวก

2.1.2 พฤติกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมากที่สุด รองลงมา คือ พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนสำหรับฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านพฤติกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียน ส่วนคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนและระดับการศึกษาของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวก

2.1.3 พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนมากที่สุด สำหรับพฤติกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียน คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ส่วนฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองและระดับการศึกษาของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวก

2.2 ปัจจัยระดับห้องเรียน พบว่า

2.2.1 คุณภาพการสอนของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนมากที่สุด รองลงมา คือ การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์ ส่วนคุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านพฤติกรรมการสอน ซึ่งมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านคุณภาพการสอนของครู อาจารย์

2.2.2 พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมากที่สุด รองลงมา คือ วุฒิการศึกษาของครู อาจารย์และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์ ส่วนคุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านพฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์

2.2.3 พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนมากที่สุด เพียงตัวแปรเดียว ส่วนคุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านพฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์

2.2.4 การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์มากที่สุด รองลงมาคือ พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์และวุฒิการศึกษาของครู อาจารย์ ส่วนคุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกและทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านพฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์

2.2.5 เมื่อค่าอิทธิพลของเส้นทางระดับนักเรียนที่มีนัยสำคัญ 9 เส้นทาง เป็นตัวแปรตามพบว่า

2.2.5.1 วุฒิการศึกษาของครู อาจารย์และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_1X_1 (ค่าอิทธิพลของระดับการศึกษาของผู้ปกครองส่งผลกระทบต่อฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง)

2.2.5.2 พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_6Y_4 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน)

2.2.5.3 พฤติกรรมการสอน และคุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_4Y_2 (ค่าอิทธิพลของคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน)

2.2.5.4 วุฒิกการศึกษา พฤติกรรมการสอนและคุณภาพการสอนของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_4Y_3 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนพิเศษส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน)

2.2.5.5 คุณภาพการสอนและคุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_5Y_4 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนส่งผลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน)

2.2.5.6 พฤติกรรมการสอน วุฒิกการศึกษา และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_3Y_2 (ค่าอิทธิพลของคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนพิเศษ)

2.2.5.7 พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์ วุฒิกศึกษามีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_3Y_1 (ค่าอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนพิเศษ)

2.2.5.8 พฤติกรรมการสอน วุฒิกการศึกษาและคุณภาพการสอนของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_7Y_4 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนส่งผลต่อการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน)

2.2.5.9 ไม่มีตัวแปรใดในระดับห้องเรียนที่ได้คัดสรรให้มีอิทธิพลต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_6Y_3 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนพิเศษส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน)

2.3 ปัจจัยระดับโรงเรียน พบว่า

2.3.1 ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเชิงบวกต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนมากที่สุด รองลงมาคือ พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก โดยได้รับอิทธิพลส่งผ่านมาจากความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน ส่วนวุฒิกการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน

2.3.2 ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมากที่สุด รองลงมา คือ วุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน

2.3.3 ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนเพียงตัวแปรเดียว โดยได้รับอิทธิพลทางอ้อมมาจากวุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน

2.3.4 ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเชิงบวกต่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์มากที่สุด รองลงมา คือ พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกและได้รับอิทธิพลทางอ้อมมาจากความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน ส่วนวุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านความเป็นผู้นำทางวิชาการ

2.3.5 พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียน มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อมเพียงตัวแปรเดียว โดยได้รับอิทธิพลทางอ้อมมาจากวุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนส่งผ่านความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน

2.3.6 เมื่อค่าอิทธิพลของเส้นทางระดับนักเรียนที่มีนัยสำคัญ 9 เส้นทางเป็นตัวแปรตามพบว่า

2.3.6.1 ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_1X_1 (ค่าอิทธิพลของระดับการศึกษาของผู้ปกครองส่งผลกระทบต่อฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง)

2.3.6.2 ความเป็นผู้นำทางวิชาการและวุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_6Y_4 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน)

2.3.6.3 ความเป็นผู้นำทางวิชาการและพฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียน มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_4Y_2 (ค่าอิทธิพลของคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน)

2.3.6.4 ความเป็นผู้นำทางวิชาการและวุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_4Y_3 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนพิเศษส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน)

2.3.6.5 ความเป็นผู้นำทางวิชาการมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_5Y_4 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนส่งผลกระทบต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน)

2.3.6.6 ความเป็นผู้นำทางวิชาการและวุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_3Y_2 (ค่าอิทธิพลของคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมการเรียนพิเศษ)

2.3.6.7 วุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนและความเป็นผู้นำทางวิชาการ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_3Y_1 (ค่าอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมการเรียนพิเศษ)

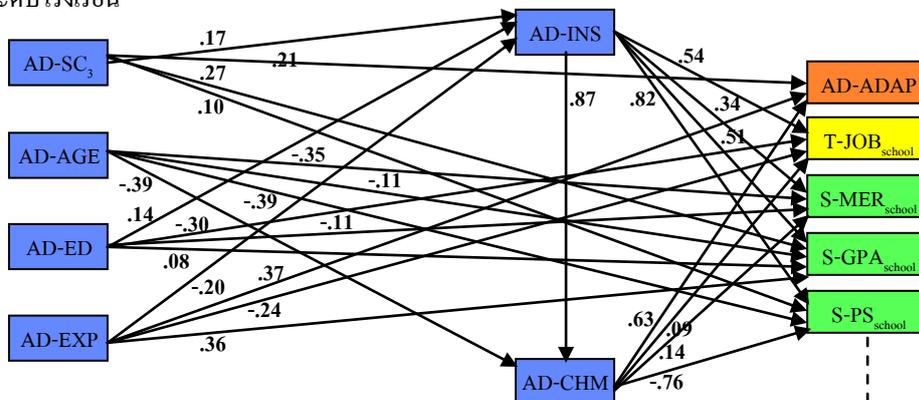
2.3.6.8 ความเป็นผู้นำทางวิชาการและวุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_7Y_4 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมกรรมการเรียนของนักเรียนส่งผลต่อการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน)

2.3.6.9 ไม่มีตัวแปรใดในระดับโรงเรียนที่ได้คัดสรรให้มีอิทธิพลต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_6Y_3 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมกรรมการเรียนพิเศษส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน)

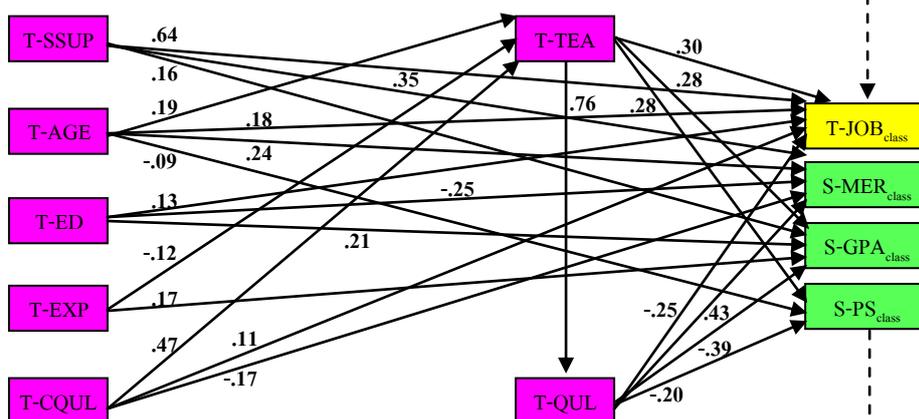
3 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับ ระดับนักเรียน ระดับห้องเรียน และระดับโรงเรียนที่มีอิทธิพลส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สรุปได้ 10 รูปแบบ ดังภาพประกอบ 71 - 80 และสรุปด้วยการสังเคราะห์จากรูปแบบตามภาพประกอบดังกล่าวตามข้อเสนอของบลูม (Bloom, 1980) สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (2539) และเวสต์เบอรี (Westbury, 2003) ที่เสนอไว้ว่างานวิจัยทางการศึกษาควรศึกษาตัวแปรที่เป็นตัวแปรเชิงกระบวนการที่สามารถปรับเปลี่ยนเพื่อการนำไปสู่การปฏิบัติได้พร้อมกันนั้นให้พิจารณาคัดเลือกตัวแปรที่มีอิทธิพลเชิงบวกเท่านั้น และคำนึงถึงโรงเรียนเป็นองค์การตามทฤษฎีระบบ (เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์, 2543 ; Hoy and Miskel, 2001) ทั้งอิทธิพลของตัวแปรต้นที่มีต่อตัวแปรตามในแต่ละระดับและตัวแปรต้นในระดับโรงเรียน ระดับห้องเรียนที่ส่งผลต่อค่าอิทธิพลของเส้นทางที่มีนัยสำคัญจากตัวแปรในระดับนักเรียน สรุปได้รูปแบบอิทธิพลเชิงสาเหตุที่มีความสัมพันธ์แบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียน และระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปรากฏดังภาพประกอบ 81 และใช้รูปแบบตามภาพประกอบนี้ สรุปผลการวิจัยในข้อ 2

3.1 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียน และระดับโรงเรียน ที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน ความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์และความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อมเป็นตัวแปรตาม

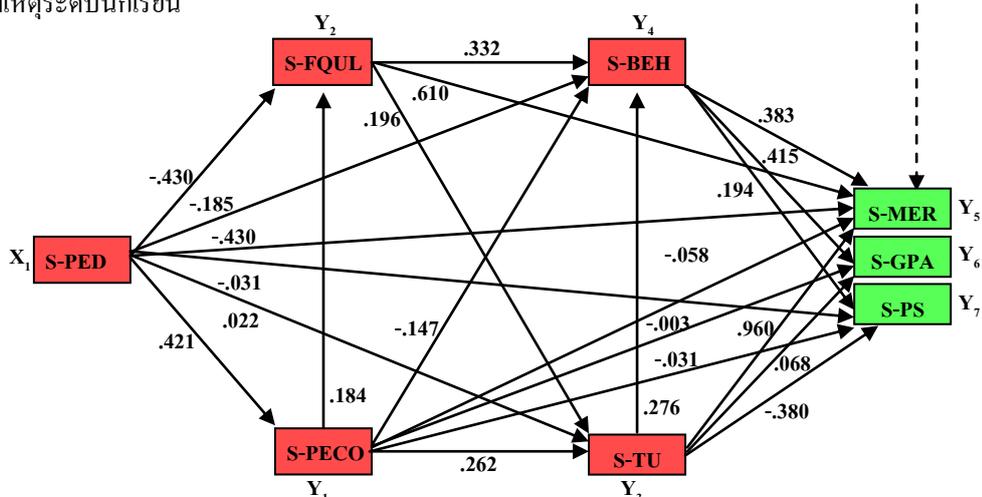
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับโรงเรียน

รูปแบบเชิงสาเหตุระดับห้องเรียน

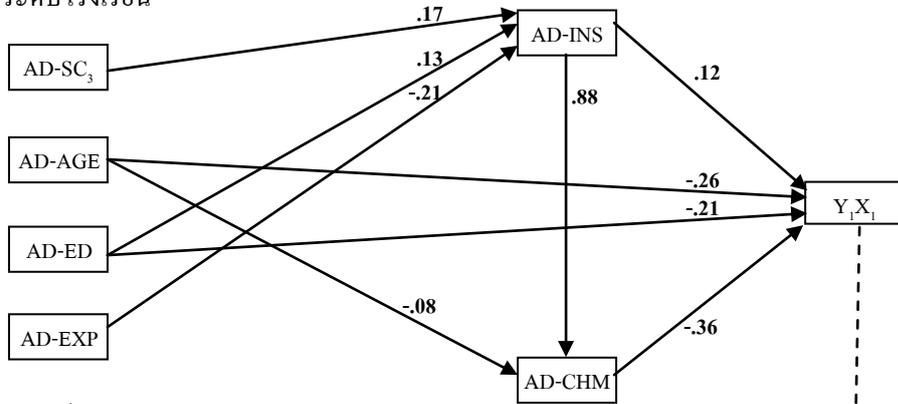
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับนักเรียน

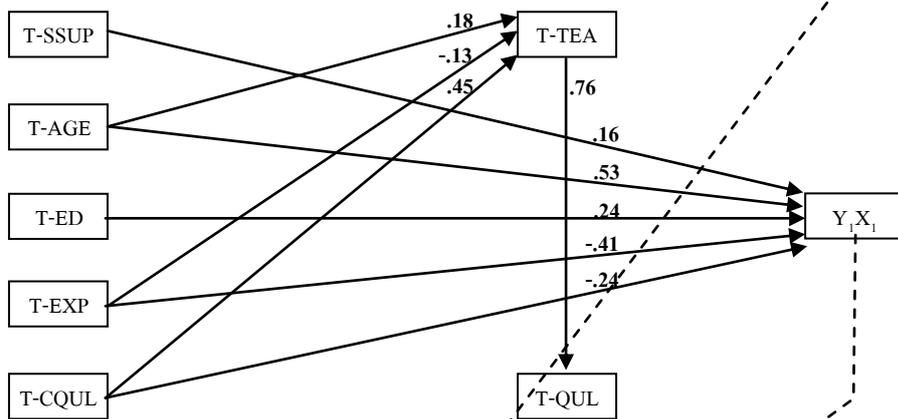
ภาพประกอบ 71 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียน และระดับโรงเรียน ที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน ความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์และเมื่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อมเป็นตัวแปรตาม

3.2 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_1X_1 (ค่าอิทธิพลของระดับการศึกษาของผู้ปกครองส่งผลต่อฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง) เป็นตัวแปรตาม

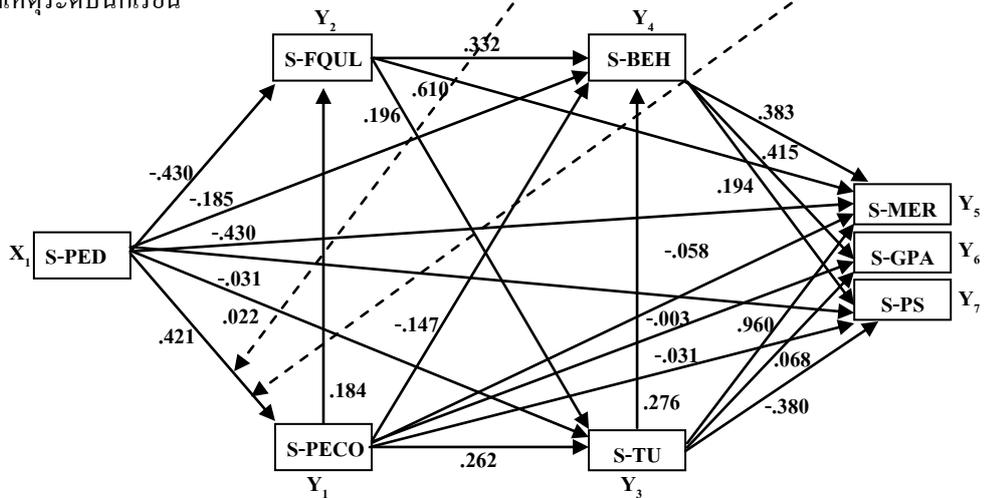
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับโรงเรียน

รูปแบบเชิงสาเหตุระดับห้องเรียน

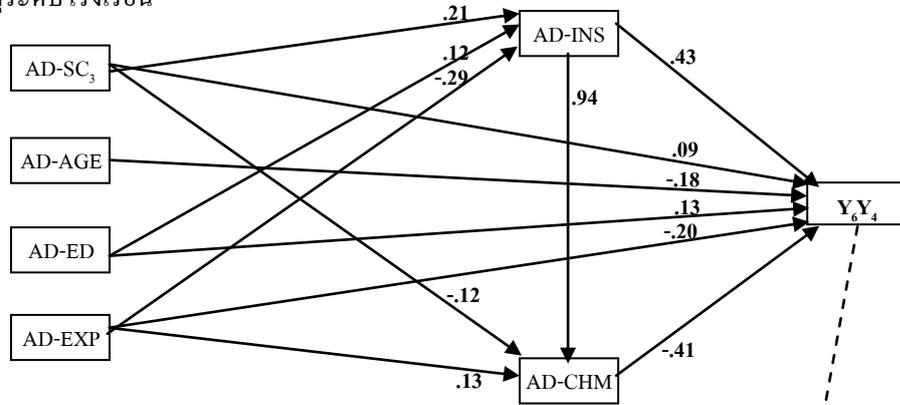
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับนักเรียน

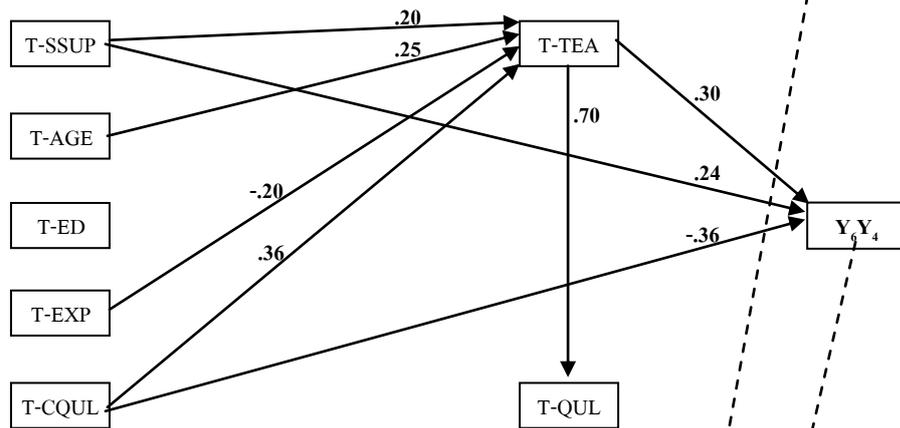
ภาพประกอบ 72 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของ Y_1X_1 (ค่าอิทธิพลของระดับการศึกษาของผู้ปกครองส่งผลต่อฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง) เป็นตัวแปรตาม

3.3 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_6Y_4 (ค่าอิทธิพลพฤติกรรม การเรียนของนักเรียนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม

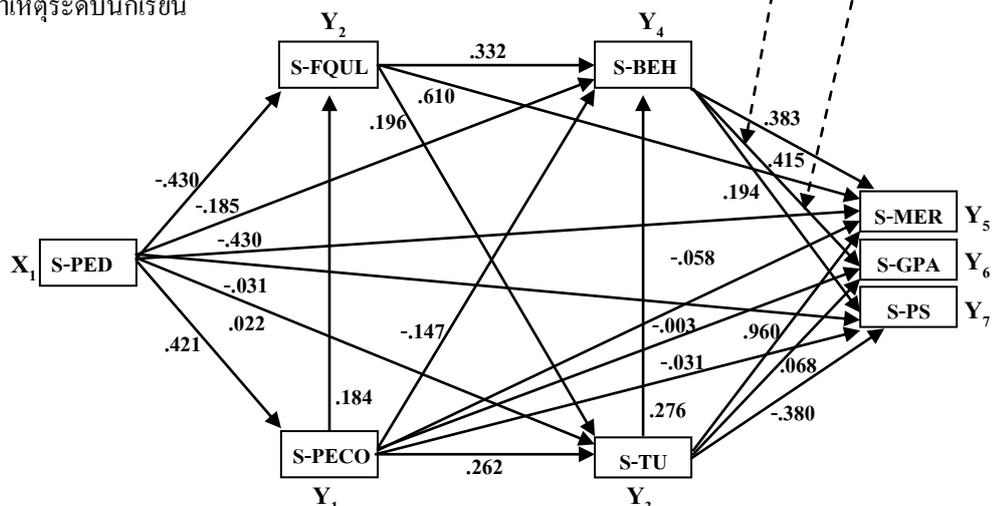
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับโรงเรียน

รูปแบบเชิงสาเหตุระดับห้องเรียน

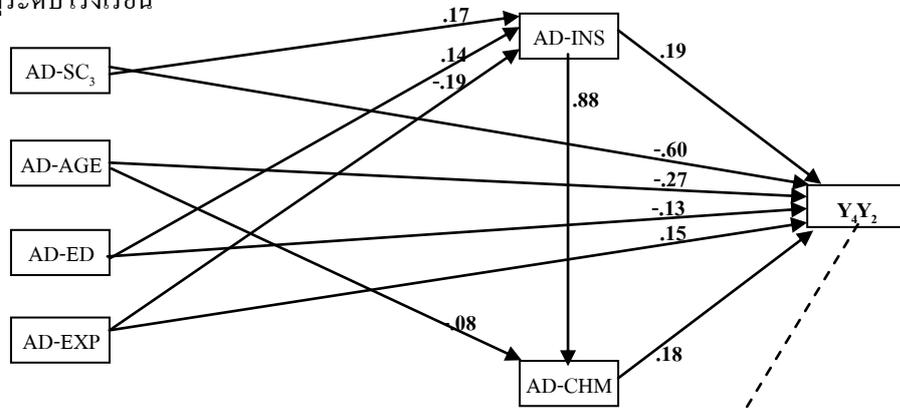
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับนักเรียน

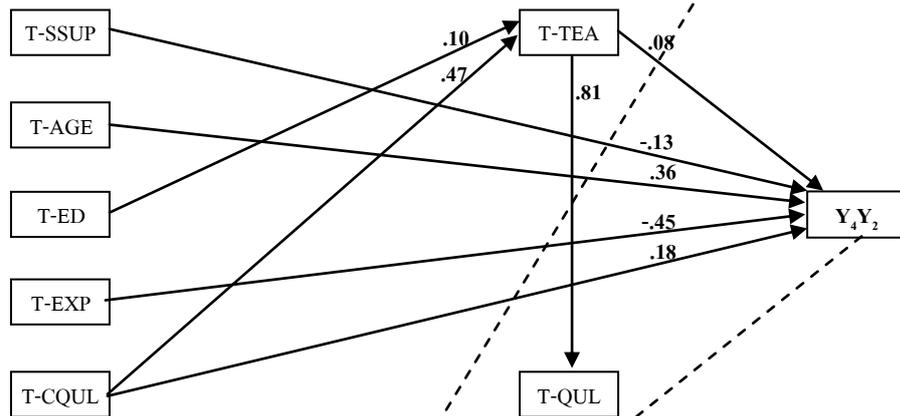
ภาพประกอบ 73 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_6Y_4 (ค่าอิทธิพลพฤติกรรม การเรียนของนักเรียนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม

3.4 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_4Y_2 (ค่าอิทธิพลของคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมการณ์การเรียนของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม

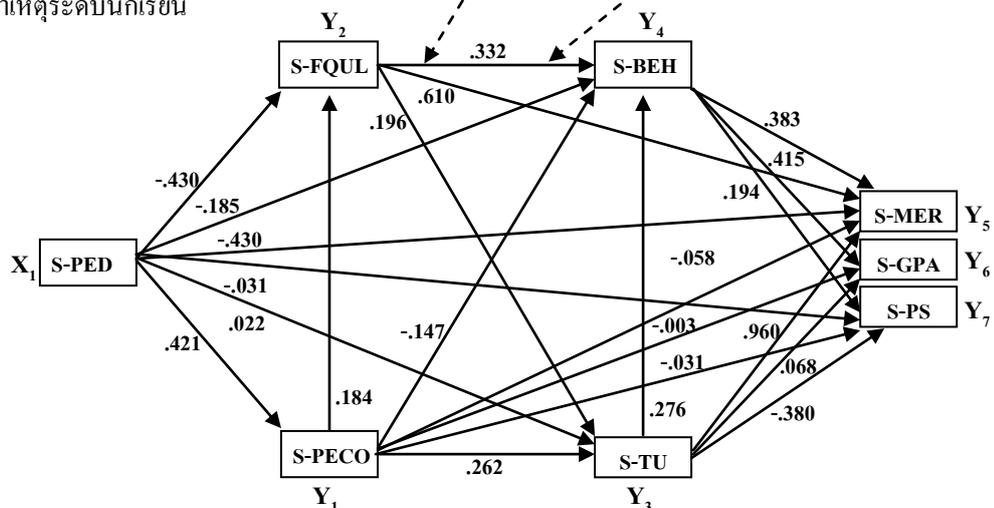
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับโรงเรียน

รูปแบบเชิงสาเหตุระดับห้องเรียน

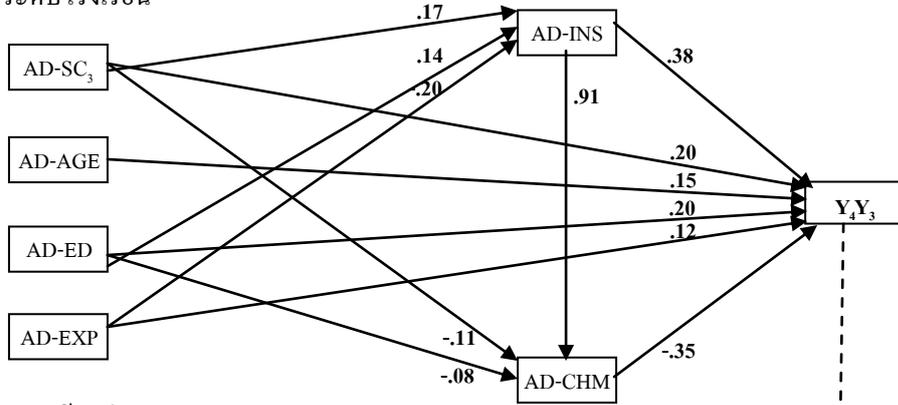
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับนักเรียน

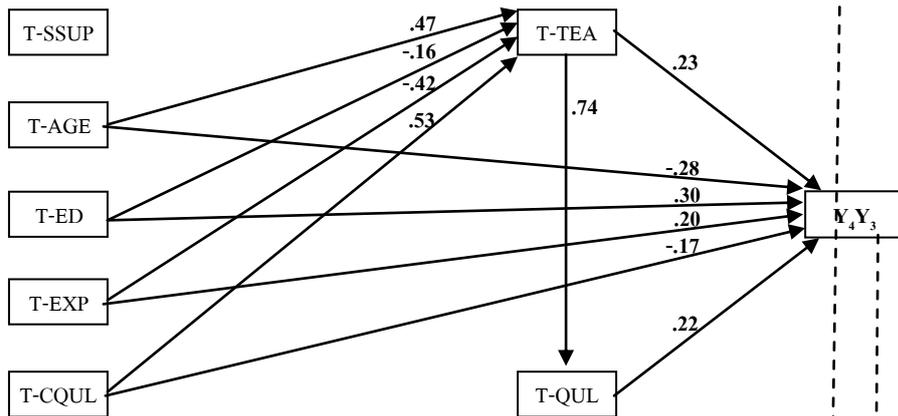
ภาพประกอบ 74 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_4Y_2 (ค่าอิทธิพลของคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมการณ์การเรียนของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม

3.5 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_4Y_3 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมกรเรียนพิเศษส่งผลต่อพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม

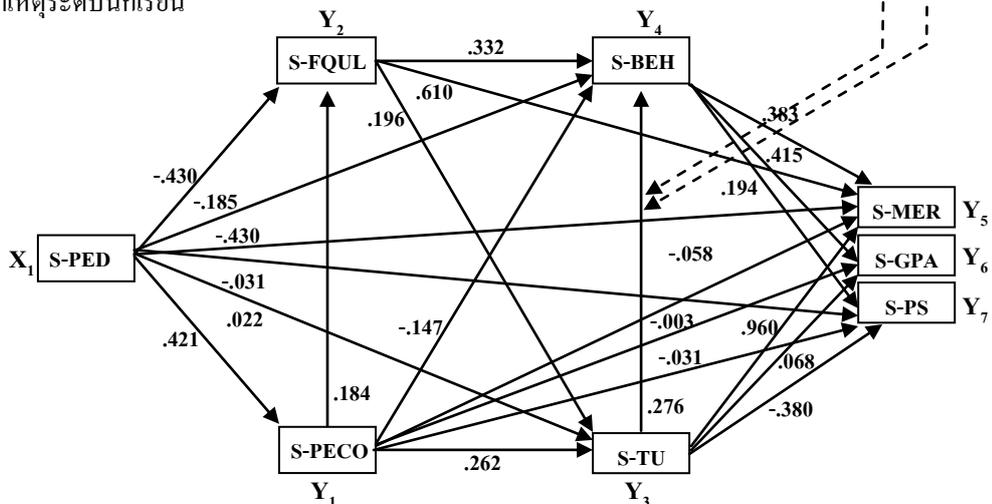
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับโรงเรียน

รูปแบบเชิงสาเหตุระดับห้องเรียน

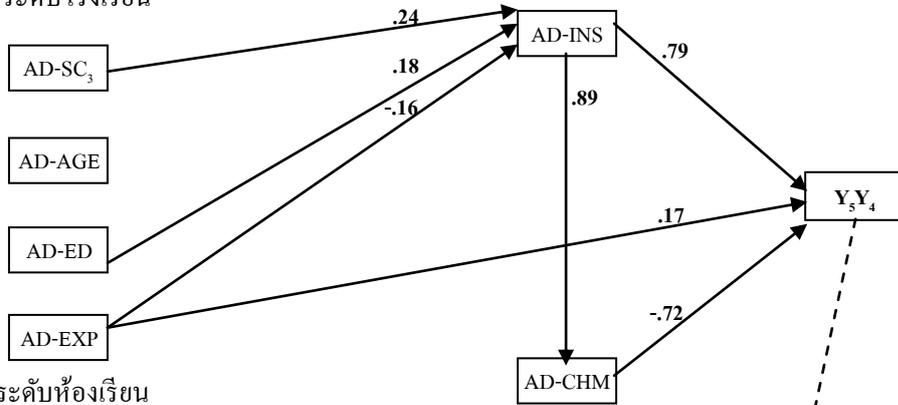
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับนักเรียน

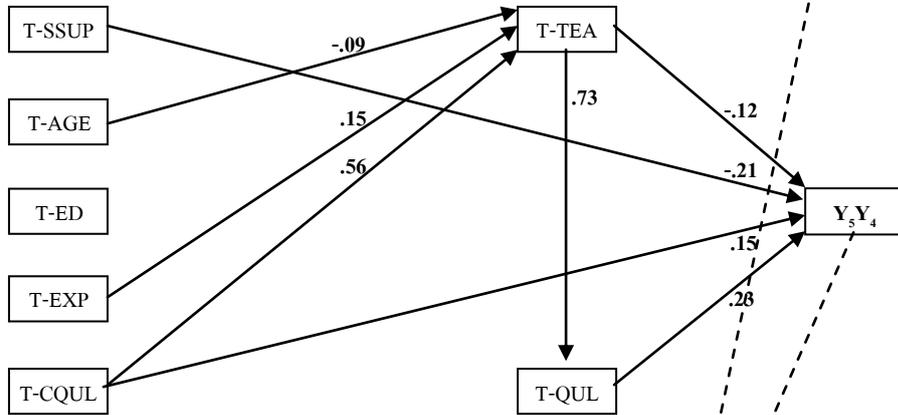
ภาพประกอบ 75 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_4Y_3 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมกรเรียนพิเศษส่งผลต่อพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม

3.6 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_5Y_4 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมกรรมการเรียนของนักเรียนส่งผลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม

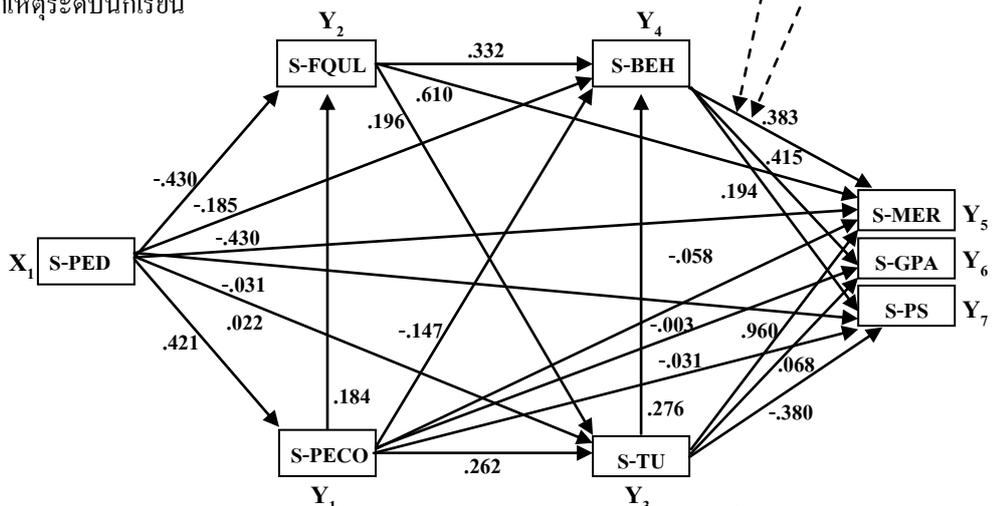
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับโรงเรียน

รูปแบบเชิงสาเหตุระดับห้องเรียน

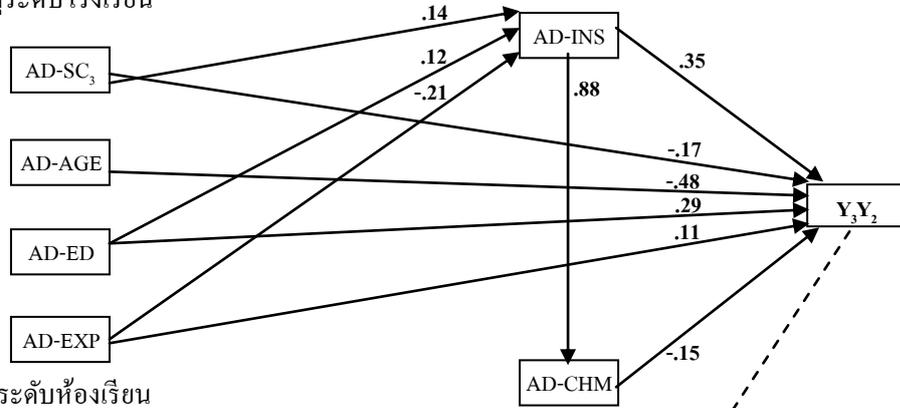
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับนักเรียน

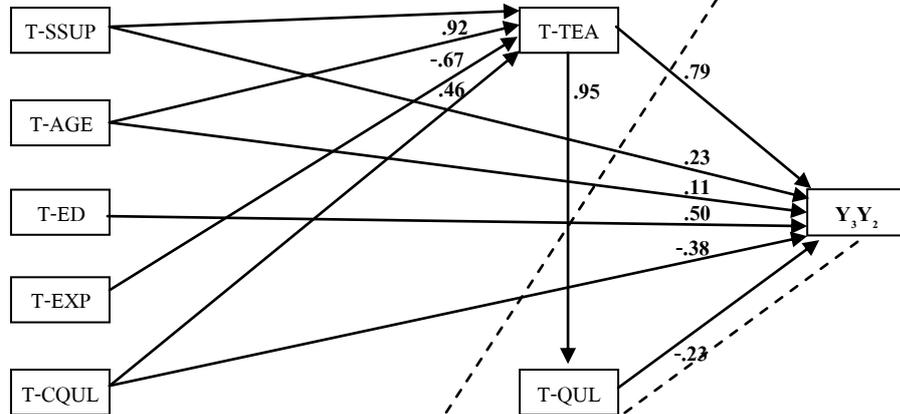
ภาพประกอบ 76 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_5Y_4 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมกรรมการเรียนของนักเรียนส่งผลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม

3.7 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_3Y_2 (ค่าอิทธิพลของคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนพิเศษ) เป็นตัวแปรตาม

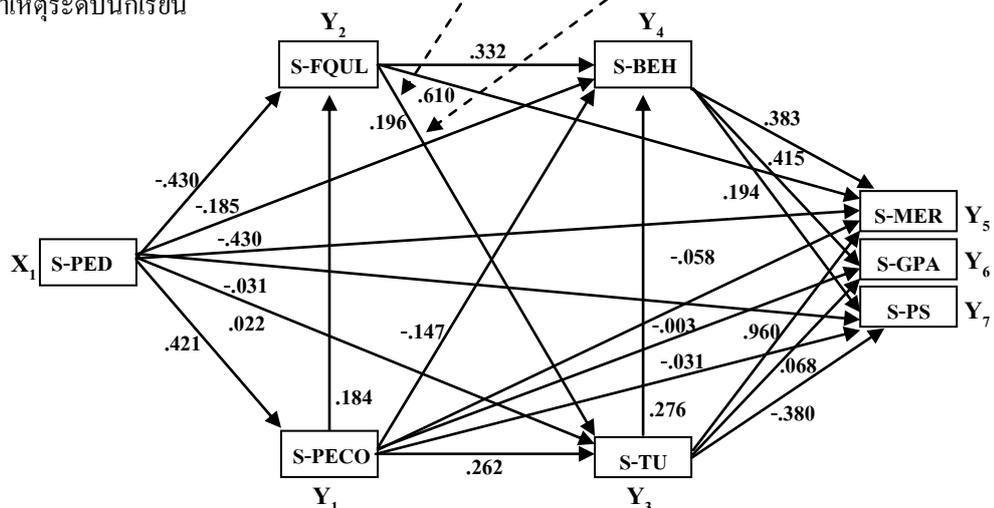
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับโรงเรียน

รูปแบบเชิงสาเหตุระดับห้องเรียน

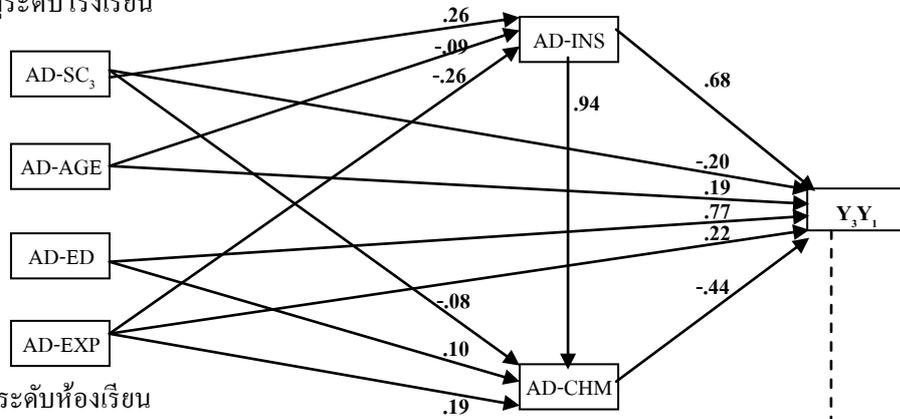
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับนักเรียน

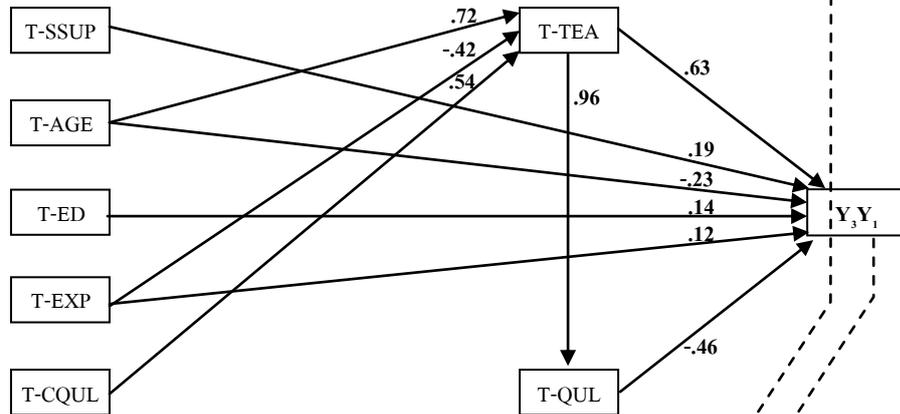
ภาพประกอบ 77 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_3Y_2 (ค่าอิทธิพลของคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนพิเศษ) เป็นตัวแปรตาม

3.8 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_3Y_1 (ค่าอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนพิเศษ) เป็นตัวแปรตาม

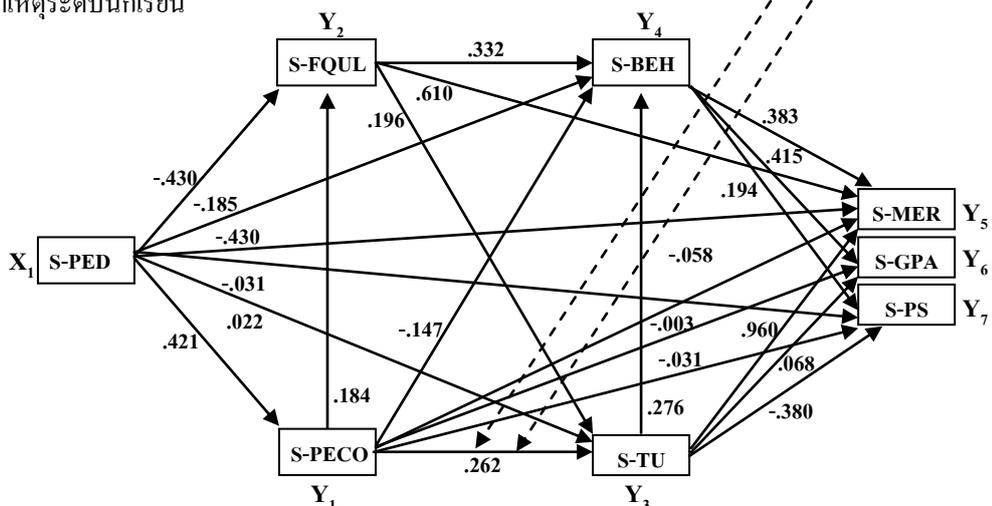
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับโรงเรียน

รูปแบบเชิงสาเหตุระดับห้องเรียน

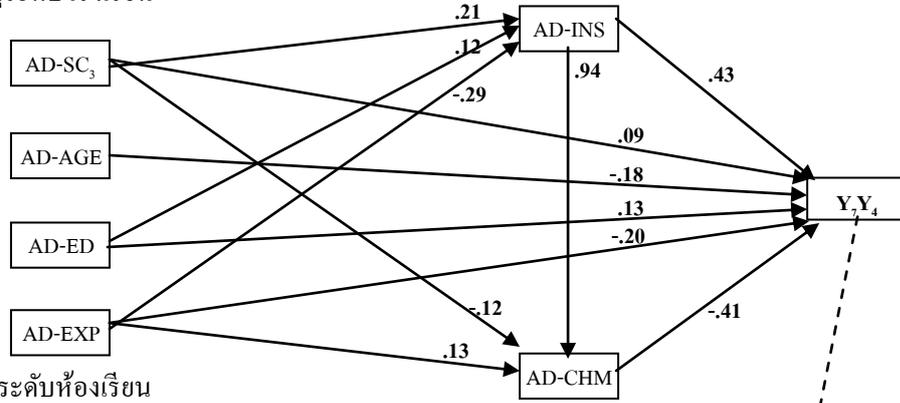
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับนักเรียน

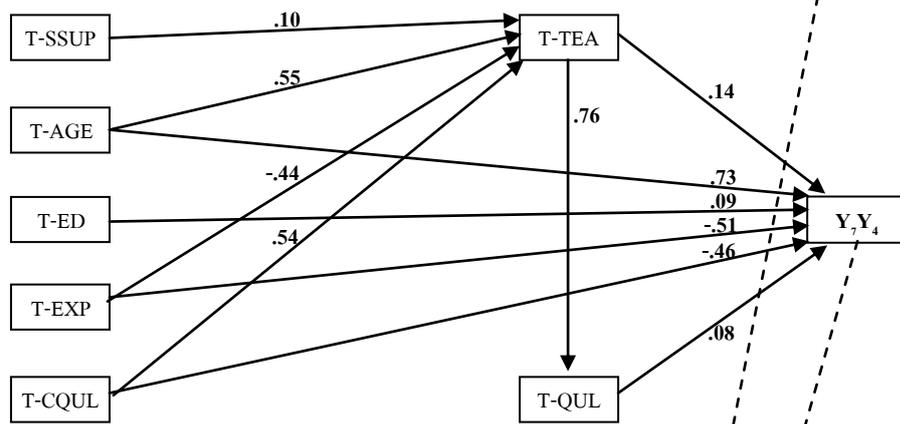
ภาพประกอบ 78 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_3Y_1 (ค่าอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนพิเศษ) เป็นตัวแปรตาม

3.9 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_7, Y_4 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียนส่งผลต่อการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม

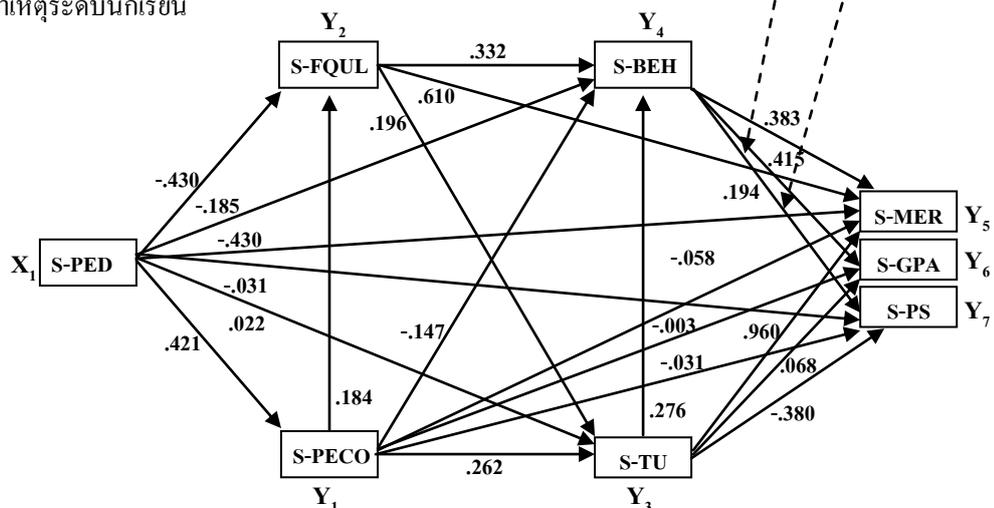
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับโรงเรียน

รูปแบบเชิงสาเหตุระดับห้องเรียน

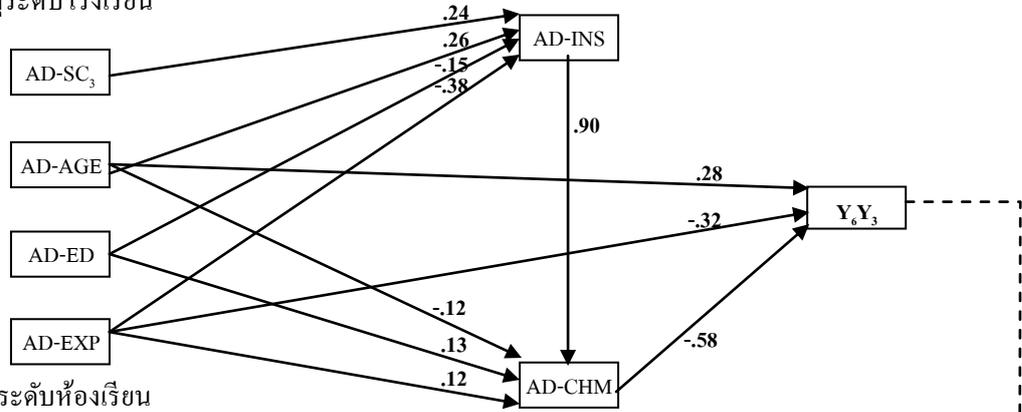
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับนักเรียน

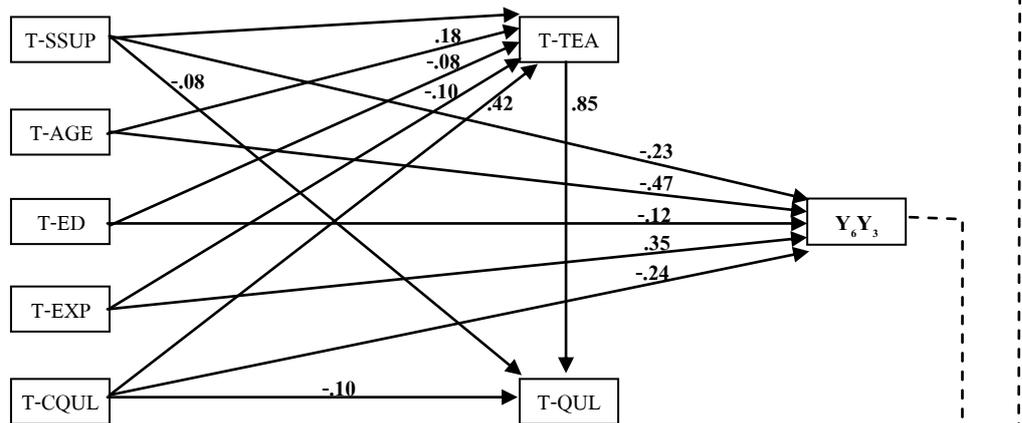
ภาพประกอบ 79 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_7, Y_4 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียนส่งผลต่อการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม

3.10 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียน ที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_6Y_3 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมกรเรียนพิเศษส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม

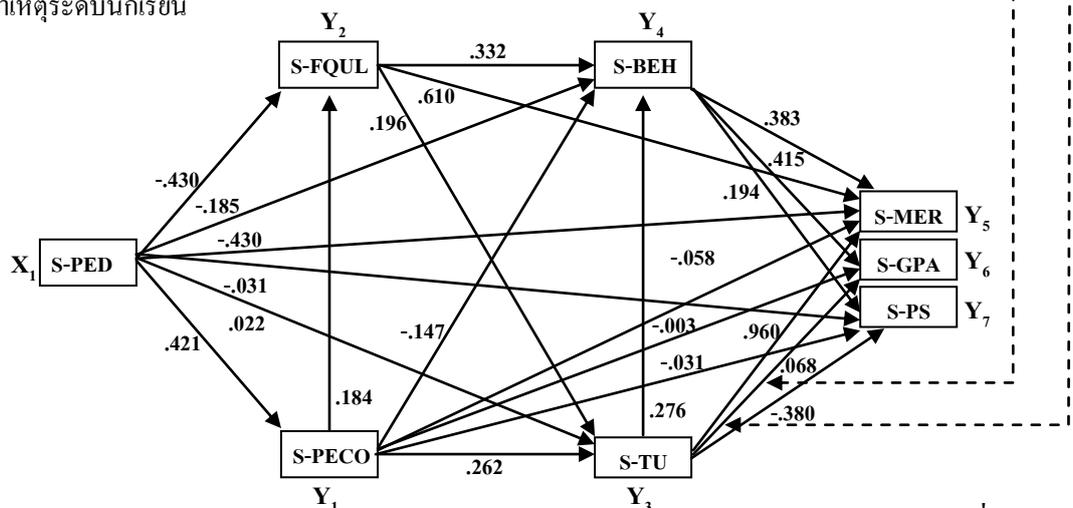
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับโรงเรียน

รูปแบบเชิงสาเหตุระดับห้องเรียน

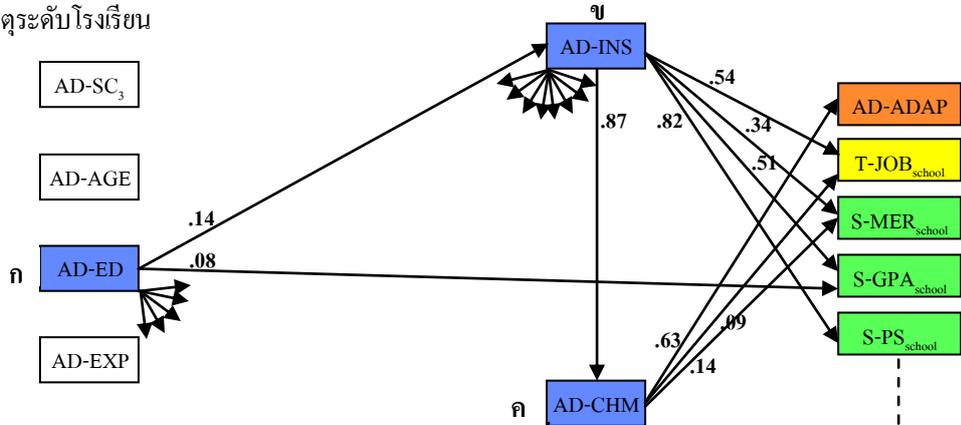
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับนักเรียน

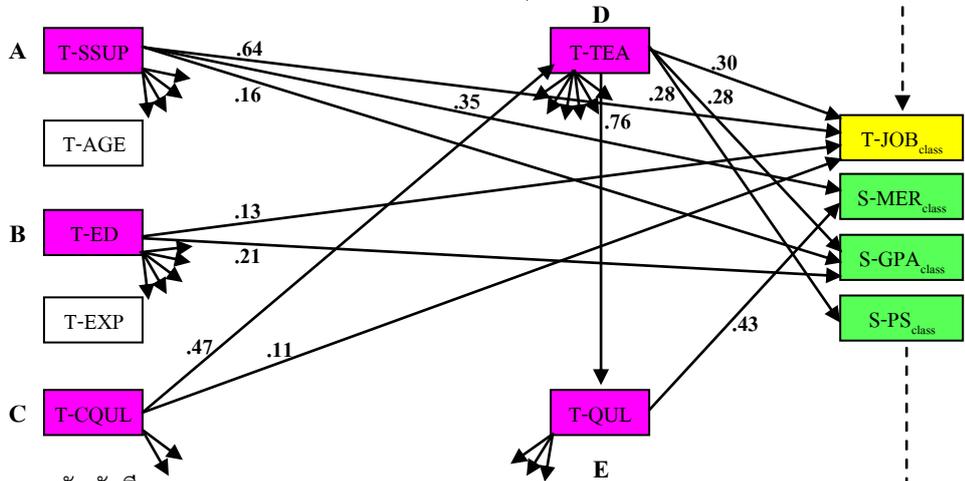
ภาพประกอบ 80 รูปแบบเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียนที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนและค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_6Y_3 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมกรเรียนพิเศษส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม

3.11 รูปแบบอิทธิพลเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียน และระดับโรงเรียน ที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

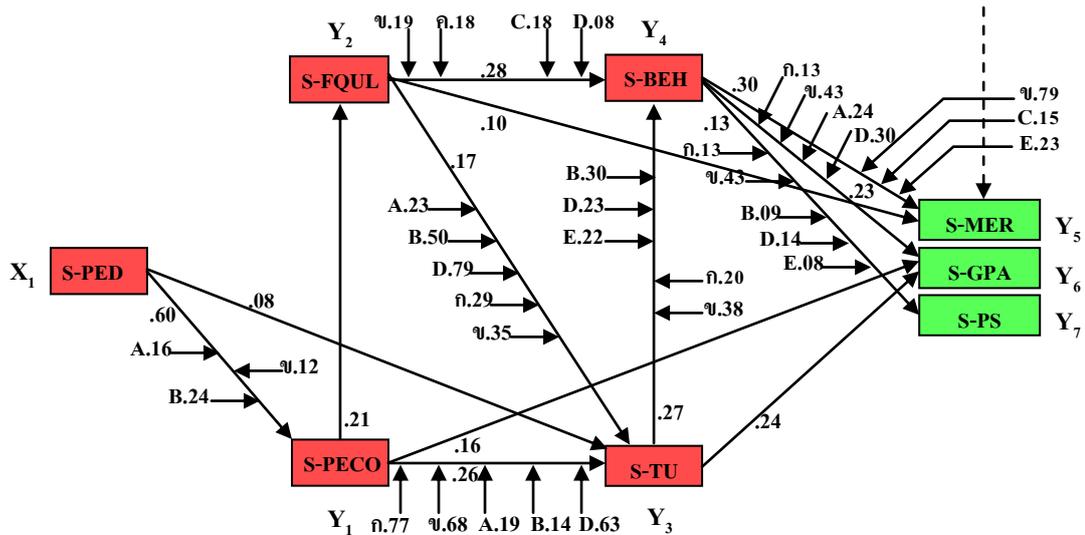
รูปแบบเชิงสาเหตุระดับโรงเรียน

รูปแบบเชิงสาเหตุระดับห้องเรียน

รูปแบบเชิงสาเหตุระดับนักเรียน

ภาพประกอบ 81 รูปแบบอิทธิพลเชิงสาเหตุแบบพหุระดับของตัวแปรระดับนักเรียน ระดับห้องเรียน และระดับโรงเรียน ที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าว สามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. **ประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร** สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยรวมอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาประสิทธิผลของโรงเรียนเป็นรายตัวแปร พบว่านักเรียนมีคุณธรรมจริยธรรมอยู่ในระดับดี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับดี ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ครู อาจารย์มีความพึงพอใจในการทำงานในระดับมาก ผู้บริหารโรงเรียนมีความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับมาก ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานของวัตถุประสงค์ ข้อ 1 ที่กำหนดว่า ประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีประสิทธิผลอยู่ในระดับสูงแต่มีความแปรปรวน จากผลการวิจัย อภิปรายได้ว่า การที่นักเรียนมีคุณธรรมจริยธรรมอยู่ในระดับดี เป็นเพราะสภาพสังคมของกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศเป็นศูนย์กลางของความเจริญและปัญหาต่าง ๆ รวมทั้งปัญหาคุณภาพชีวิตของคนในสังคมด้วย โดยเฉพาะการทำงาน ความมีวินัย ความรับผิดชอบ และความซื่อสัตย์เป็นปัญหาของคนในสังคมเมืองใหญ่ (อรรถ แพทยังกุล. 2543 : 59 ; สำนักนโยบายและแผนกรุงเทพมหานคร. 2545 : 15 – 16 , 119 – 123 ; วันเพ็ญ วอกลางและคณะ. 2545 : 143 – 157 : บทคัดย่อ) นักเรียนจึงได้รับอิทธิพลจากสภาพสังคมเกิดการเรียนรู้และปฏิบัติ แต่จากการอบรมสั่งสอนของครู อาจารย์ในโรงเรียนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนมีพฤติกรรมเป็นคนมีวินัย มีความรับผิดชอบเพื่อให้มีพฤติกรรมที่ดีเพราะพฤติกรรม เหล่านี้มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและควมมีคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน การดำรงชีวิตจึงต้องแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตนเองตามสภาพแวดล้อม จึงเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนถือปฏิบัติอยู่ในสังคมเพราะจะทำให้ นักเรียนดำรงอยู่ในสังคมที่เจริญได้ (เอมอร กฤษณะรังสรรค์. 2537 : 38 , จารุวรรณ พานทอง. 2536 : บทคัดย่อ ; รุ่งอรุณ ป้องกัน. 2543 : บทคัดย่อ , 2 อ่างอิง ผงจิต อินทสุวรรณและคณะ. 2538 , Kohlberg. 1969) พฤติกรรมที่นักเรียนต้องปฏิบัติเป็นประจำเนื่องจากการกำกับดูแลเอาใจใส่ของครู อาจารย์ เช่น การทำงานเป็นทีมของนักเรียนความมีวินัย ความรับผิดชอบ และความซื่อสัตย์เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนต้องปฏิบัติอยู่ในโรงเรียนเป็นนิสัยเพราะจะทำให้ให้นักเรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวันอยู่ร่วมกันในสังคม คุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนจึงอยู่ในระดับดี ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับดี เป็นเพราะสภาพสังคมดังกล่าวข้างต้นที่มีความเจริญในด้านต่าง ๆ อันเป็นปัจจัยสำคัญ เช่น โรงเรียน ครู อาจารย์ บรรยากาศ พื้นฐานทางสังคมและสิ่งแวดล้อม ความเจริญทางด้านวิชาการและเทคโนโลยีที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน (ราชันย์ บุญธิมา. 2542 ก อ่างอิง Coleman and others. 1966 : 107) ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์จากผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีมาก (กรมวิชาการ. 2546 : 1 – 4 , 14 ; Hoy and Miskel. 2001 : 297) จากเหตุผลประกอบกันดังกล่าวผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน จึงอยู่ในระดับดี สำหรับการแก้ไขปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน ซึ่งอยู่ในสภาพสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนแปลงที่จะสร้างวัฒนธรรมคุณภาพของการศึกษาและสังคม การเปลี่ยนแปลงจึงเป็นการแก้ปัญหาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายอันจะต้องใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมบูรณาการ

เข้ากับสถานการณ์ใหม่ เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาอื่น ๆ (เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์. 2540 : 127 ; รุ่ง แก้วแดง. 2544 : 157 , 172 – 173 ; Krulik and Rudnick. 1995 : 4) การแก้ปัญหอย่างเป็นระบบของนักเรียน จึงเป็นวิธีการที่เหมาะสมในการดำรงชีวิตซึ่งเกิดขึ้นได้จากการเรียนรู้และรับการอบรมสั่งสอนของครู อาจารย์ และยังสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอีกด้วย เพราะการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นวิธีการแก้ปัญหอย่างเป็นระบบด้วยเช่นกัน เนื่องจากรู้วิธีการแก้ปัญหาและเลือกวิธีการที่ดีและเหมาะสม (เทรซี่. 2545 : 15 , 97) แต่สภาพสังคมเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว การพัฒนาเทคโนโลยีมีความเจริญก้าวหน้ามากขึ้น ปัญหาต่าง ๆ มีสาเหตุที่เกิดขึ้นจากความเชื่อมโยงการดำรงชีวิตและสภาพแวดล้อมของสังคมรวมทั้งปัญหาเกี่ยวกับครอบครัวและการเรียนมีความซับซ้อนมากขึ้น ความสามารถในการแก้ปัญหอย่างเป็นระบบของนักเรียนจึงอยู่ในระดับปานกลาง จากประสิทธิผลของนักเรียนดังกล่าวนี้ จะต้องเกิดมาจากสภาพแวดล้อมของสังคม ชุมชน และโรงเรียนที่ดี ครู อาจารย์มีความรู้ความสามารถในการอบรมสั่งสอนนักเรียนจึงประสบผลสำเร็จทำให้คุณภาพของนักเรียนทั้งคุณธรรม จริยธรรม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการแก้ปัญหอย่างเป็นระบบอยู่ในระดับที่ดีมีความเหมาะสมตามความต้องการ ดังนั้นการจัดระเบียบสังคม การจัดสภาพแวดล้อมของโรงเรียน สร้างแหล่งเรียนรู้ การกระทำตนเป็นแบบอย่างที่ดี เอาใจใส่ดูแลอบรมสั่งสอนนักเรียนอย่างจริงจังจะช่วยให้ นักเรียนประสบผลสำเร็จของตนเองมากยิ่งขึ้นอันเป็นผลส่งต่อประสิทธิผลของโรงเรียน

เมื่อนักเรียนประสบผลสำเร็จ ครู อาจารย์ก็มีความภาคภูมิใจ เพราะพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียนที่ได้แสดงออกมานั้นมีผลและเกี่ยวข้องกับความพึงพอใจของครู อาจารย์ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลของโรงเรียนอีกด้วย (Smith. 1992 : 7 ; Hoy and Miskel. 1991 : 383 ; 2001 : 297 , 339) ความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์ เป็นความรู้สึกที่มีต่องานของตนที่ปฏิบัติอยู่ ซึ่งอาจจะเกิดมาจากการได้รับการตอบสนองทางความรู้สึก ความใกล้ชิด ความสามัคคี ผลตอบแทน หรือผลสำเร็จของงานที่ได้กระทำอยู่ด้วยก็ได้ (บุญเรือน หมั่นทรัพย์. 2538 : 54 อ้างอิง Locks. 1984 ; บัณฑิต แทนพิทักษ์. 2540 : 15) จากการวิจัยครั้งนี้ ความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์ จึงอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องข้อเท็จจริงตามเหตุผลดังกล่าวและเป็นไปตามสมมติฐาน ดังนั้นประสิทธิผลของโรงเรียนจะเกิดขึ้นได้เป็นอย่างดีจะต้องสร้างความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์ให้เกิดขึ้นมาก ๆ โดยการสร้างความรู้สึกศรัทธา ความไว้วางใจ ให้ผลตอบแทนต่าง ๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีความเชื่อมโยงกัน รวมทั้งการจัดสภาพแวดล้อมของโรงเรียน นอกจากนั้นการบริหารจัดการเกี่ยวกับสภาพการทำงาน นโยบาย และโอกาส ความก้าวหน้าของครู อาจารย์ เป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความพึงพอใจในการทำงานเป็นอย่างยิ่ง (Owens. 1991 : 135 ; Kossen. 1991 : 53 ; Smith. 1992 : 2) ความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อมของผู้บริหารโรงเรียน ซึ่งในประเทศไทยปัจจุบันกำลังเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ที่มีการเปลี่ยนแปลงเชื่อมโยงด้านสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยการปฏิรูปการศึกษา เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนเป็นคนเก่ง ดี มีสุข ดังนั้นโรงเรียนจึงต้องปรับตัวพัฒนาเปลี่ยนแปลงให้เข้ากับสภาพแวดล้อม ซึ่งถือว่าเป็นประสิทธิผลของโรงเรียนประการหนึ่งด้วย (วิชัย ตันศิริ. 2539 : 137 – 138 ; เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. 2543 : 108 ; Bennis. 1971 : 131 ; Gibson and others. 1979 : 3 ; Hoy and Miskel. 1991 : 383) จากประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานครสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ซึ่งอยู่ในระดับสูง เป็นไปตามข้อเท็จจริงที่เชื่อมโยงประสิทธิผลของโรงเรียนในระดับต่าง ๆ ของผู้เกี่ยวข้อง เนื่องจากประสิทธิผลระดับนักเรียนอยู่ในระดับดีและระดับห้องเรียน คือ ครู อาจารย์อยู่ในระดับดีเช่นกัน ถือว่าเป็นผลมาจากการบริหารจัดการโดยระดับโรงเรียน คือ ผู้บริหารโรงเรียนเพราะบทบาทที่สำคัญจะต้องเป็นผู้นำในการเปลี่ยนแปลงใช้ความสามารถเพื่อการพัฒนา (กมลวรรณ ชัยวานิชศิริ. 2536 : 16 ; ฌักกูฟฟ์ ฌอร์นันทน์. 2544 : 107) ประสิทธิผลของโรงเรียน ซึ่งอยู่ในระดับสูง จากผลการวิจัยครั้งนี้ ความสามารถของผู้บริหารโรงเรียนในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อมเป็นผู้ที่มีความสามารถมาก ดังนั้นการที่จะทำให้โรงเรียนมีประสิทธิผลดีจะต้องบริหารจัดการปรับโรงเรียนให้เข้ากับสภาพแวดล้อม บริหารงานบุคคลให้ ครู อาจารย์มีความพึงพอใจในงานของตนเองเป็นการเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการทำงานก่อให้เกิดประสิทธิผลดี คือ นักเรียนเป็นคนดี มีความรู้ ความสามารถในด้านคุณธรรมจริยธรรม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน

2. ปัจจัยในระดับนักเรียน ระดับห้องเรียน และระดับโรงเรียนมีอิทธิพลส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานของวัตถุประสงค์ข้อ 2 และข้อ 3 ที่กำหนดว่า ปัจจัยในระดับนักเรียน ระดับห้องเรียน และระดับโรงเรียนมีอิทธิพลส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานและมีความสัมพันธ์ ตามรูปแบบพหุระดับ จากผลการวิจัยอภิปรายแยกเป็นระดับและเรียงตามตัวแปรได้ดังนี้

2.1 ปัจจัยระดับนักเรียน

2.2.1 เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม พบว่า พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนมากที่สุด รองลงมาคือ คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเชิงบวก ส่งผ่านพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ส่วนพฤติกรรมการเรียนพิเศษ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองและระดับการศึกษาของผู้ปกครอง มีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวก ผลการวิจัยดังกล่าวอภิปรายผลเป็นรายตัวแปรเรียงตามลำดับดังนี้

2.1.1.1 พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่นักเรียนมีความสนใจตั้งใจเรียน ร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน มีความรับผิดชอบ รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ สนใจสอบถามครู อาจารย์ในเรื่องราวต่าง ๆ แสวงหาความรู้ คุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนจะเกิดขึ้นได้จากการอบรมสั่งสอนของครู อาจารย์ และมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้โดยพฤติกรรมการเรียนดังนั้นการที่นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนดี จึงส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ มีเจตคติที่ดี มีเหตุผลทางจริยธรรม รู้จักสิ่งถูกผิด ชั่วดี จึงทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ มีคุณธรรมจริยธรรมสูง (สำเร็จ บุญเรืองรัตน์. 2542 : 38 – 39 ; เอมอร กฤษณะ

รังสรรค์. 2537 : 38) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จารูวรรณ พานทอง (2536 : บทคัดย่อ) รุ่งอรุณ ป้องกัน (2543 : บทคัดย่อ, 2 อ่างอิง พงจจิต อินทสุวรรณ และคณะ. 2538 , Kohlberg. 1969) จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน

2.1.1.2 คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียน

ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียน มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนเป็นตัวแปรตามจึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนอธิบายได้ว่าการที่นักเรียนมีครอบครัวที่อบอุ่น ช่วยเหลือสนับสนุนกันดี มีความภาคภูมิใจและผูกพันซึ่งกันและกัน มีความสำเร็จและความสงบสุขเกิดขึ้นในครอบครัว คุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนจะเกิดขึ้น สังคมจะมีความสุข (สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2542 : 1 – 2 ; สุจิตรา บุญยรัตพันธุ์และคณะ. 2541 : 47 ; 2542 : 4 – 14 ; วันเพ็ญ วอกลางและคณะ. 2545 : 146 – 147) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของสถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน (2542 : 8 – 11) และนอกจากนั้น การที่นักเรียนมีคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองดี จะทำให้นักเรียนมีความสุขความมั่นใจและตั้งใจเรียนทำให้พฤติกรรมการเรียนดีมีอิทธิพลส่งผ่านทำให้นักเรียนมีคุณธรรมจริยธรรมดีด้วย จึงสรุปได้ว่า คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน

2.1.1.3 พฤติกรรมการเรียนพิเศษ

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการเรียนพิเศษเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่นักเรียน มีความสนใจในการเรียนพิเศษ การทำการบ้านที่มอบหมาย ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนทำให้มีความสำเร็จในการเรียน มีความสุขความสบายใจ จิตใจเบิกบานแจ่มใส ซึ่งเป็นอิทธิพลที่ส่งผ่านพฤติกรรมการเรียนทำให้นักเรียนมีคุณธรรมจริยธรรมดีขึ้น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สโตล (Stoel. 1986 : Abstract) ภัทรกุล จริยวิทยานนท์และคณะ (2528 : 24, 173) สมหวัง พิธิยานุวัฒน์และคณะ (2532 : 49) บุญเรือน หมั่นทรัพย์ (2538 : 106 – 108) จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน

2.1.1.4 ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

ผลการวิจัยพบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองของนักเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานครเมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง เป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่ผู้ปกครอง

มีฐานะทางเศรษฐกิจดีสภาพวิถีชีวิตความเป็นอยู่ดี มีความพร้อมเป็นสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมให้คนในครอบครัว และสังคมมีความสงบเรียบร้อยมีอิทธิพลส่งผ่านคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนทำให้มี พฤติกรรมการเรียนดีส่งผลต่อคุณธรรมจริยธรรม มีอิทธิพลต่อนักเรียนก่อนให้มีคุณธรรมจริยธรรมสูงขึ้น ซึ่ง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บอสเกอร์ และเชียร์เรนส์ (Bosker and Scheerens, 1989 : 741 – 751) เพนดอร่า (Pandora, 1988) (บุญเรือน หมั่นทรัพย์, อ้างอิง Pandora, 1988) วูและแคมป์เบลล์ (Wu and Campbell, 1994 : 685) และของ พรณี เกษมกล (2537 : 117 – 121) จึงสรุปได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองนักเรียนมี อิทธิพลทางอ้อมต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน

2.1.1.5 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ผลการวิจัยพบว่า ระดับการศึกษาของผู้ปกครองมีอิทธิพล ทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของ โรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานครเมื่อคุณธรรมจริยธรรม ของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง เป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่ผู้ปกครองนักเรียนมี ระดับการศึกษาดี มีความรู้ช่วยแนะนำอบรมสั่งสอนบุตรหลานให้รู้จักซื่อสัตย์ มีอิทธิพลส่งผ่านฐานะ ทางเศรษฐกิจและพฤติกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียน ซึ่งจะส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน อันจะส่งผลให้นักเรียนมีคุณธรรมจริยธรรมสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ภัทรกุล จริยวิทยานนท์ และคณะ (2528 : 115) แคมป์เบลล์ (Campbell, 1994 : 72-73) และของ ศิริรัตน์ สุคนธ์พุกษ์ (2542 : บทคัดย่อ) จึงสรุปได้ว่า ระดับการศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมต่อคุณธรรมจริยธรรมของ นักเรียน

2.1.2 เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม พบว่า พฤติกรรม การเรียนพิเศษของนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมากที่สุด รองลงมา คือ พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนสำหรับฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางตรง และทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านพฤติกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียน ส่วนคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมือง ของนักเรียนและระดับการศึกษาของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวก ผลการวิจัยดังกล่าวอภิปรายผลเป็น รายตัวแปรเรียงตามลำดับดังนี้

2.1.2.1 พฤติกรรมการเรียนพิเศษ

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียนมีอิทธิพล ทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของ โรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการเรียนพิเศษ ของนักเรียนเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่ นักเรียนมีความสนใจในการเรียนพิเศษ การทำการทำงานที่มอบหมาย ทำให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางมาก ยิ่งขึ้น ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโดยตรงและนอกจากนั้นยังส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียน ของนักเรียนอีกด้วย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของภัทรกุล จริยวิทยานนท์และคณะ (2528 : 24,173)

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์และคณะ (2532 : 49) บุญเรือน หมั่นทรัพย์ (2538 : 106) จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.1.2.2 พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน เป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่นักเรียนมีความสนใจตั้งใจเรียน ร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน มีความรับผิดชอบ รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ สนใจสอบถามครู อาจารย์ ในเรื่องต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีพฤติกรรมที่ดีเหมาะสม การที่นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนดีจะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีด้วย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของกรมสามัญศึกษา (2544 : บทคัดย่อ, 6, 161) สมจิตร อุดม (2547 : 215) คาร์เตอร์ (Carter. 1982) (ราชันย์ บุญธิมา 2542 ก : 51 อ้างอิง Carter. 1982) และของ มซุมารา (Mzumara 1996 : 47) จึงสรุปได้ว่าพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.1.2.3 ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

ผลการวิจัยพบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นตัวแปรตามจึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่าฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่ผู้ปกครองมีรายได้ดีจะสามารถสนับสนุนส่งเสริมกิจกรรมของโรงเรียนและกิจกรรมการเรียนการสอนของบุตรหลานมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงโดยตรงด้วย และนอกจากนั้นยังมีอิทธิพลส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนพิเศษและคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองอีกด้วย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปาจริย์ วัชชวัลคุ (2527 : 68 – 71) อัจฉรา สุขารมณี และอรพินท์ ชูชม (2530 : 11) ประจิม เมืองแก้ว (2536 : บทคัดย่อ) พรรณี เกษกมล (2537 : 117 – 121) สนทยา เขมวิรัตน์ (2542 : 13) และของ ลิบบี้ (Libby 1994 : Abstract) จึงสรุปได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.1.2.4 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ผลการวิจัยพบว่า ระดับการศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า ระดับการศึกษาของผู้ปกครองเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาดี ย่อมจะมีความเข้าใจและทักษะในการเรียน เพราะผู้ปกครองจะมีประสบการณ์

และสามารถถ่ายทอดให้นักเรียนมีความเข้าใจในบทบาทหน้าที่และส่งเสริมให้กำลังใจพร้อมแนวทางในการเรียน มีอิทธิพลส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนดี ส่งเสริมพฤติกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียน ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีด้วย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2532 : 239 – 241) ศิริรัตน์ สุคนธ์พุกษ์ (2542 : บทคัดย่อ) กรมสามัญศึกษา (2543 : 104 – 105) แคมป์เบลล์ (Campbell 1994 : 72 – 73) และของชิโมนี (Shimoni 1994 : 4294 – 4296) จึงสรุปได้ว่า ระดับการศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.1.2.5 คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียน

ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่นักเรียนมีครอบครัวที่อบอุ่น ช่วยเหลือสนับสนุนกันดี มีความภาคภูมิใจและผูกพันซึ่งกันและกัน มีอิทธิพลให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนดี เป็นผลให้นักเรียนมีผลสำเร็จในการเรียน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของอัจฉรา สุขารมณ์ และอรพินท์ ชูชม (2530 : 11 – 40) กรมสามัญศึกษา (2543 : บทคัดย่อ) และของ พรีสก๊อต (Prescott. 1961) (กรมสามัญศึกษา 2543 : 54 อ้างอิง Prescott. 1961 : 14 – 16) จึงสรุปได้ว่า คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.1.3 เมื่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนเป็นตัวแปร

ตาม พบว่า พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนมากที่สุด สำหรับพฤติกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียน คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ส่วนฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองและระดับการศึกษาของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวก ผลการวิจัยดังกล่าวอภิปรายผลเป็นรายตัวแปรเรียงตามลำดับดังนี้

2.1.3.1 พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่นักเรียนมีความสนใจเรียน ตั้งใจเรียน กระตือรือร้น และสามารถวางแผนการเรียนวิธีการเรียน วิธีการแก้ปัญหาในการเรียน มีระเบียบวินัย รู้จักหน้าที่ ได้รับการอบรมสั่งสอนดี มีพฤติกรรมการเรียนที่ดี ทำให้นักเรียนเป็นคนเก่ง มีปัญญา แก้ปัญหาได้ จะส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบได้เป็นอย่างดีและเป็นประสิทธิผลของโรงเรียนที่ดีด้วย ผลการวิจัยนี้

สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จันทรานี สงวนนาม (2533 : 60 – 62, 142) โกศล บุญไชย (2543 : 40) และของ พิมพ์อร สดเอี่ยม (2547 : 290) จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน

2.1.3.2 พฤติกรรมการเรียนพิเศษ

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการเรียนพิเศษมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานครเมื่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนเป็นตัวแปรตามจึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียนเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่นักเรียนมีความสนใจในการเรียนพิเศษ การทำกรบ้าน งานที่มอบหมายจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นผลให้นักเรียนมีผลสำเร็จในการเรียน มีความภาคภูมิใจในตนเอง มีความตั้งใจเรียนมากยิ่งขึ้น ส่งเสริมให้นักเรียนมีพฤติกรรมในการเรียนที่ดีส่งผลต่อพฤติกรรมในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสมหวัง พิธิยานุวัฒน์และคณะ (2532 : 49) และของ บุญเรือน หมั่นทรัพย์ (2538 : 106) ผลการวิจัยนี้ พฤติกรรมการเรียนพิเศษได้มีอิทธิพลส่งผ่านพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนแล้วไปมีอิทธิพลทางตรงต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จันทรานี สงวนนาม (2533 : 60 – 62) จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียนพิเศษ มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน

2.1.3.3 คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียน

ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 แสดงให้เห็นว่าคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่นักเรียนมีครอบครัวที่อบอุ่น ช่วยเหลือสนับสนุนกันดี มีความภาคภูมิใจและผูกพันซึ่งกันและกัน ส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่ดี มีระเบียบวินัย รู้จักหน้าที่ของตน ทำให้นักเรียนมีความสำเร็จในการเรียน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อัจฉรา สุขารมณ และอรพินท์ ชูชม (2530 : 11 – 40) กรมสามัญศึกษา (2543 : บทคัดย่อ) เพราะคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนดีมีอิทธิพลที่ส่งผ่านพฤติกรรมการเรียนทำให้นักเรียนมีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบได้เป็นอย่างดี จึงสรุปได้ว่า คุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน

2.1.3.4 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ผลการวิจัยพบว่า ระดับการศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนเป็นตัวแปรตามจึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า

ระดับการศึกษาของผู้ปกครองเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่ผู้ปกครองนักเรียนมีระดับการศึกษาคือ นักเรียนมีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ภัทรกุล จิรยวิทยานนท์และคณะ (2528 : 115) และของ ศิริรัตน์ สุคนธพุกษ์ (2542 : บทคัดย่อ) ด้วยเหตุผลว่านักเรียนที่มีผลการเรียนดี มีพฤติกรรมการเรียนดี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะดีด้วย การแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนที่ได้รับมาจากการอบรมสั่งสอนให้รู้จักการมีเหตุผล มีคุณธรรมจริยธรรม นักเรียนจะมีความสามารถแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบได้ดี (เอมอร กฤษณะรังสรรค์, 2537 : 38) จึงสรุปได้ว่า ระดับการศึกษาของผู้ปกครองมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน

2.1.3.5 ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

ผลการวิจัยพบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองของนักเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานครเมื่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง เป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจดี ผู้ปกครองมีความพร้อมในด้านความเป็นอยู่ทำให้คุณภาพชีวิตดีและมีความพร้อมในการส่งเสริมพฤติกรรมการเรียนพิเศษ มีอิทธิพลส่งผ่านพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของบอสเกอร์และเชียร์เรนส์ (Bosker and Scheerens, 1989 : 741 – 751) เพนดอร่า (Pandora, 1988) (บุญเรือน หมั่นทรัพย์, 2538 : 57 อ้างอิง Pandora, 1988) วูและแคมป์เบลล์ (Wu and Campbell, 1994 : 685) และของพรณี เกษกมล (2537 : 117 – 121) จึงสรุปได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองนักเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน

2.2 ปัจจัยระดับห้องเรียน

2.2.1 เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม พบว่า คุณภาพการสอนของครูอาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนมากที่สุด รองลงมา คือ การได้รับการสนับสนุนของครู อาจารย์ทางสังคม ส่วนคุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านพฤติกรรมการสอน ซึ่งมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านคุณภาพการสอนของครู อาจารย์ ผลการวิจัยดังกล่าวอภิปรายผลเป็นรายตัวแปรเรียงตามลำดับดังนี้

2.2.1.1 คุณภาพการสอนของครู อาจารย์

ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพการสอนของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่าคุณภาพการสอนของครู อาจารย์เป็นคุณลักษณะที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน อธิบายได้ว่า การสอนของครู อาจารย์

ที่ได้ชี้แนะการเรียนต่อผู้เรียน คุณเอาใจใส่และการให้นักเรียนได้ปฏิบัติมีส่วนร่วมในการเรียน ส่งเสริมโดยมีการเสริมแรงให้ข้อมูลย้อนกลับปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนเป็นการจัดการเรียนการสอนอย่างมีคุณภาพ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี (วิชัย วงษ์ใหญ่. 2537 : 76 ; ราชันย์ บุญธิมา. 2542 ก : 70 อ้างอิง Bloom. 1976) ดังนั้นเมื่อครู อาจารย์ได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มความสามารถมีคุณภาพการสอนที่ดี สอนทั้งความรู้ ทักษะ เจตคติ ย่อมจะส่งผลให้นักเรียนมีคุณธรรมจริยธรรมสูงด้วย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ราชันย์ บุญธิมา (2542 ก : 362) จึงสรุปได้ว่า คุณภาพการสอนของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน

2.2.1.2 การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์

ผลการวิจัยพบว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์เป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่ครู อาจารย์ ได้รับการสนับสนุนส่งเสริมให้ได้รับโอกาสที่ดีเกี่ยวกับอารมณ์ การยอมรับความสนใจ วัตถุประสงค์ของ ข้อมูล ข่าวสาร การช่วยเหลือ การให้คำปรึกษาจากเพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา ทำให้เกิดความร่วมมือในการปฏิบัติงานในหน้าที่ของครู อาจารย์เป็นอย่างดี มีความตั้งใจในการอบรมพัฒนา ส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ เกิดประสิทธิผลต่อโรงเรียน ทำให้นักเรียนมีคุณธรรมจริยธรรมสูงขึ้น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กมลวรรณ ชัยวานิชศิริ (2536 : 214 -- 210) สมจิตร์ อุดม (2547 : 202) เฟเบอร์ (Faber 1983 : 156) และของ เซน (Chen 1996 : 41) จึงสรุปได้ว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน

2.2.1.3 คุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์

ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่าคุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมือง เป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน อธิบายได้ว่า การดำเนินชีวิตในเมืองและการทำงานของครู อาจารย์ ภายใต้การอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ การได้รับการบริการจากรัฐ ทำให้ครู อาจารย์มีคุณภาพชีวิตที่ดี ส่งผลให้การปฏิบัติหน้าที่ในการทำงานด้านการสอนอบรมสั่งสอนให้นักเรียนมีความรู้ มีคุณธรรมจริยธรรมได้ดี (กรมสามัญศึกษา. 2543 : 7 - 13 ; สุจิตรา บุญยรัตพันธุ์และคณะ. 2541 : 191 - 195) คุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์จึงเป็นอิทธิพลที่ส่งผลทางอ้อมที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการสอนแล้วส่งผ่านไปมีอิทธิพลต่อคุณภาพการสอนของครู อาจารย์ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของอันโตนิโอ (Antonio. 1991 : 474 - A) จึงสรุปได้ว่า คุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางอ้อมต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน

2.2.1.4 พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ เป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่ครู อาจารย์จัดบรรยากาศการเรียนการสอนเป็นที่น่าสนใจ จัดทำแผนการสอน ใช้สื่อประกอบการสอน ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสอน รับฟังความคิดเห็น สอนโดยใช้กริยาวาจาที่สุภาพ เป็นพฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ที่เหมาะสมมีอิทธิพลส่งผ่านให้คุณภาพการสอนของครู อาจารย์ดี ทำให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ เป็นผลให้นักเรียนได้มีการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมได้เป็นอย่างดี (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2529 : 77 – 78 ; แจ่มจันทร์ กุลวิจิตร, 2532 : 5 ; Pennington, 1999 : 5 Citing William and Fry, 1994) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฉวีวรรณ หลิมวัฒนา (2532 : 84 – 87) จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางอ้อมต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน

2.2.2 เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม พบว่า พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมากที่สุด รองลงมาคือ วุฒิการศึกษาของครู อาจารย์ และการได้รับการสนับสนุนของครู อาจารย์ทางสังคม ส่วนคุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านพฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ ผลการวิจัยดังกล่าวอภิปรายผลเป็นรายตัวแปรเรียงตามลำดับดังนี้

2.2.2.1 พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์

ผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์เป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่ครู อาจารย์ได้มีพฤติกรรมในการเตรียมแผนการสอน เนื้อหาวิชาและการจัดชั้นเรียน สอนด้วยความเมตตาอย่างเต็มความสามารถ ใช้อุปกรณ์การสอนที่หลากหลาย ดูแลเอาใจใส่นักเรียน ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ติดตามประเมินผลแก้ไขสอนซ่อมเสริมอย่างต่อเนื่อง (แจ่มจันทร์ กุลวิจิตร, 2532 : 5 – 6 ; สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545 ข : 10 – 12) พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ดังกล่าวมีอิทธิพลส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฉวีวรรณ หลิมวัฒนา (2532 : 84 – 87) สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542 : 12 อ้างอิง กมลสุดประเสริฐ, 2524 ; สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2542 : 175 อ้างอิง Parkerson and others, 1984) จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.2.2.2 วุฒิการศึกษาของครู อาจารย์

ผลการวิจัย พบว่า วุฒิการศึกษาของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า วุฒิการศึกษาของครู อาจารย์เป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่ครู อาจารย์มีวุฒิการศึกษาสูงจะส่งผลให้โรงเรียนมีคุณภาพมีมาตรฐานการศึกษาและมีผลต่อการวางแผนจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมผู้เรียน จะทำให้โรงเรียนประสบผลสำเร็จในการจัดการศึกษาเป็นผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ราชนีย์ บุญธิมา (2542 ก อ้างอิง Coleman and others. 1966 : 107) เพนด์เลย์ (Pendley. 1985 : Abstract) จึงสรุปได้ว่า วุฒิการศึกษาของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.2.2.3 การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์

ผลการวิจัย พบว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นตัวแปรตามจึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์เป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อธิบายได้ว่า การที่ครู อาจารย์ได้รับการสนับสนุนส่งเสริมให้ได้รับโอกาสที่ดี เกี่ยวกับอารมณ์ การยอมรับ ความสนใจ วัตถุประสงค์ของ ข้อมูลข่าวสาร การช่วยเหลือให้คำปรึกษาจากเพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา ทำให้เกิดความร่วมมือในการปฏิบัติงาน ครู อาจารย์มีกำลังในการทุ่มเทอุทิศเวลาเพื่อการทำงาน ครู อาจารย์ มุ่งมั่นทำการสอนใช้วัสดุอุปกรณ์เครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ สื่อการเรียนการสอนหลากหลาย ทำให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น (Faber. 1983 : 156 – 157 ; Burke and Greenglass. 1989 : 55 – 63) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กมลวรรณ ชัยวานิชศิริ (2536 : 214 – 219) ราชนีย์ บุญธิมา (2542 ก : 370 – 371) และของ สมจิตร อุดม (2547 : 202) จึงสรุปได้ว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.2.2.4 คุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์

ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่าคุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์ เป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อธิบายได้ว่า การดำเนินชีวิตในเมืองและการทำงานของครู อาจารย์ ภายใต้การอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ การได้รับการบริการจากรัฐ ทำให้นักครู อาจารย์มีคุณภาพชีวิตที่ดี ส่งผลให้การปฏิบัติหน้าที่ในการทำงานด้านการสอนอบรมสั่งสอนให้นักเรียนมีความรู้ (กรมสามัญศึกษา. 2543 : 7 – 13 ; สุจิตรา บุญยรัตพันธุ์และคณะ.

2541 : 191 – 195) คุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองจึงมีอิทธิพลที่ส่งผลทางอ้อมส่งผ่านพฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ให้มีขวัญและกำลังใจในการทำงานส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของอันโตนิโอ (Antonio. 1991 : 474 – A) จึงสรุปได้ว่า คุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.2.3 เมื่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม พบว่า พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนมากที่สุดเพียงตัวแปรเดียว ส่วนคุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวก ส่งผ่านพฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ ผลการวิจัยดังกล่าวอภิปรายผลเป็นรายตัวแปรเรียงตามลำดับดังนี้

2.2.3.1 พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์เป็นคุณลักษณะที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน อธิบายได้ว่าการที่ครู อาจารย์จัดบรรยากาศการเรียนการสอนเป็นที่น่าสนใจ จัดทำแผนการสอนใช้สื่อประกอบการสอนให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสอน รับฟังความคิดเห็น สอนโดยใช้กริยาวาจาที่สุภาพ การสอนให้ผู้เรียนได้รู้จักการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น จะทำให้นักเรียนมีวิธีการแก้ปัญหาที่คืออย่างเป็นระบบ ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จันทรานี สงวนนาม (2533 : 60 – 62 อ้างอิง Gates. 1973 : 4724-A , Floyd. 1985 : 2870-A , Melnik. 1986 : 45-A , Lythcott. 1987 : 1387-A) และของ โกศล บุญไชย (2540 : 40) จึงสรุปได้ว่าพฤติกรรมสอนของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน

2.2.3.2 คุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์

ผลการวิจัย พบว่าคุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนเป็นตัวแปรตามจึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่าคุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์เป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน อธิบายได้ว่าการดำเนินชีวิตในเมืองและการทำงานของครู อาจารย์ภายใต้การอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ การได้รับการบริการจากรัฐทำให้ครูอาจารย์มีคุณภาพชีวิตที่ดีส่งผลให้การปฏิบัติหน้าที่ในการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการอบรมสั่งสอนให้นักเรียนได้เรียนรู้ทักษะในการดำรงชีวิตความเป็นอยู่และการแก้ไขปัญหาของตนเอง จึงมีอิทธิพลส่งผ่านพฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ที่ทำให้ครู อาจารย์ได้ปฏิบัติหน้าที่อบรมสั่งสอน ฝึกทักษะให้นักเรียนมีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบได้เป็นอย่างดี ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กรมสามัญศึกษา (2543: 7-13) สุจิตรา บุญยรัตพันธ์

และคณะ (2541: 191-195) และของ วันเพ็ญ วอกลางและคณะ (2545: 14-107, 153-156) จึงสรุปได้ว่า คุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของ นักเรียน

2.2.4 เมื่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์เป็นตัวแปรตาม พบว่า การได้รับการสนับสนุนของครู อาจารย์ทางสังคมมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์มากที่สุด รองลงมาคือ พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์และวุฒิการศึกษาของครู อาจารย์ส่วนคุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกและทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านพฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์

2.2.4.1 การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์

ผลการวิจัยพบว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์เป็นตัวแปรตามจึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์เป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์ อธิบายได้ว่า การที่ครู อาจารย์ได้รับการสนับสนุนส่งเสริมให้ได้รับโอกาสที่ดี เกี่ยวกับอารมณ์ การยอมรับ ความสนใจ วัตถุประสงค์ของ ข้อมูลข่าวสาร การช่วยเหลือ การได้รับคำปรึกษาจากเพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา จากลักษณะดังกล่าวเป็นการได้รับการสนับสนุนที่ดีทำให้ครู อาจารย์เกิดความพึงพอใจในงานมากยิ่งขึ้น อันเป็นประสิทธิผลของโรงเรียน (Smith. 1992 : 7 ; Hoy and Miskel. 1991 : 383 ; 2001 : 297 , 339) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กมลวรรณ ชัยวานิชศิริ (2536 : 214 – 219) ราชันย์ บุญธิมา (2542 ก : 370 – 371) ฟรีด (Freed. 1994 : 909) และของ เซน (Chen 1996 : 41) จึงสรุปได้ว่า การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงต่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์

2.2.4.2 พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์เป็นตัวแปรตามจึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์เป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์ อธิบายได้ว่า ครู อาจารย์มีพฤติกรรมการสอนโดยการจัดบรรยากาศการเรียนการสอนเป็นที่น่าสนใจของผู้เรียนและจัดทำแผนการสอน ใช้สื่ออุปกรณ์ช่วยในการสอนให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ครู อาจารย์มีความสุขในการปฏิบัติงาน ภาระหน้าที่ที่ปฏิบัติไม่มากเกินไปจนความสามารถและได้ทำการสอนตรงตามความถนัดและความสามารถของตนเอง ทำให้ครู อาจารย์มีความพอใจ เกิดความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์ที่ปฏิบัติก่อให้เกิดประสิทธิผลของโรงเรียนเป็นอย่างดี (บัณฑิต แทนพิทักษ์. 2540 : 15) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ

บุญเรือน หมั่นทรัพย์ (2538 : 54 อ้างอิง Locks. 1984) และของ โคสเซน (Kossen. 1991 : 53) จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงต่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์

2.2.4.3 วุฒิการศึกษาของครู อาจารย์

ผลการวิจัยพบว่า วุฒิการศึกษาของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก ต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์เป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า วุฒิการศึกษาของครู อาจารย์เป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์ อธิบายได้ว่า ครู อาจารย์ที่มีวุฒิกศศึกษาสูงทำให้ครู อาจารย์มีความรู้ความเข้าใจในการสอน การปฏิบัติหน้าที่ได้ดีขึ้น แก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ดี มีความภาคภูมิใจในตนเอง สังคมยกย่องส่งเสริม มีความก้าวหน้าทำให้ครู อาจารย์มีความพึงพอใจในการทำงานของตนเองมาก เป็นผลให้ครู อาจารย์ประสบผลสำเร็จในการทำงานได้มากด้วย (Pendley. 1985 : Abstract) ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของพรศักดิ์ ตระกูลชีวะพานิตย์ (2541 : 60) พิมพ์อร สดเอี่ยม (2547 : 296) และของ gara (Gara 1998 : 4165) จึงสรุปได้ว่า วุฒิการศึกษาของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงต่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์

2.2.4.4 คุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์

ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์เป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า คุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์เป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์ อธิบายได้ว่า การดำเนินชีวิตในเมืองและการทำงานของครู อาจารย์ภายใต้สิ่งอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ ได้รับการบริการจากรัฐ การสนับสนุนส่งเสริมเกี่ยวกับการศึกษาหาความรู้และการศึกษาต่อ และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินต่าง ๆ ของครู อาจารย์ทำให้ครู อาจารย์มีคุณภาพที่ดีส่งผลให้ครู อาจารย์มีความพึงพอใจในงานที่ปฏิบัติอยู่ครู อาจารย์จะปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มใจและเต็มความสามารถ และนอกจากนั้นยังมีอิทธิพลส่งผ่านให้ครู อาจารย์มีพฤติกรรมในการปฏิบัติงานที่ดีทำให้โรงเรียนประสบผลสำเร็จบรรลุตามความต้องการได้ (Smith. 1992 : 7 ; Garden. 1987 : 47 – 48) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของกรมสามัญศึกษา (2543 : 7 – 13) สุจิตรา บุญยรัตพันธุ์และคณะ (2541 : 191 – 195) วันเพ็ญ วอกลางและคณะ (2545 : 104 – 107, 153 – 156) จึงสรุปได้ว่า คุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์

2.2.5 เมื่อค่าอิทธิพลของเส้นทางระดับนักเรียนที่มีนัยสำคัญ 9 เส้นทางเป็นตัวแปรตาม มีความสัมพันธ์แบบพหุระดับจึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 3 สามารถอภิปรายผลการวิจัยจากข้อค้นพบครั้งนี้ได้ดังนี้

2.2.5.1 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_1X_1 (ค่าอิทธิพลของระดับการศึกษาของผู้ปกครองส่งผลต่อฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง) เป็นตัวแปรตาม พบว่า วุฒิกการศึกษาของครู อาจารย์และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก อธิบายได้ว่า ผู้ปกครองมีการศึกษาสูง (X_1) มีอิทธิพลต่อฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองมากจะเป็นตัวแปร (Y_1) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนพิเศษ (Y_3) และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน (Y_4) อันจะส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน (Y_5 - Y_7) เนื่องจากเมื่อครู อาจารย์มี วุฒิกการศึกษาสูง และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์ที่ดี มีอิทธิพลต่อผู้ปกครองที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับการศึกษาของบุตรประกอบกับมีฐานะทางเศรษฐกิจดีจะสนับสนุนส่งเสริมเป็นอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนพิเศษและพฤติกรรมการเรียนของบุตรหลานส่งผลต่อความสำเร็จในอนาคต

2.2.5.2 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_6Y_4 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม พบว่า พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก อธิบายได้ว่า นักเรียนมีพฤติกรรมเรียนที่ดีตั้งใจเรียน (Y_4) มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน (Y_6) เนื่องจากพฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ที่ดี ตั้งใจสอนและได้รับการสนับสนุนของครู อาจารย์ทางสังคมดีด้วย จะ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเรียนของนักเรียนให้มีความขยันตั้งใจเรียน จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.2.5.3 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_4Y_2 (ค่าอิทธิพลของคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมเรียนของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม พบว่า พฤติกรรมการสอนและคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก อธิบายได้ว่า นักเรียนมีคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองสูงมีความรักความอบอุ่นภายในครอบครัว (Y_2) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่จะเรียนด้วยความสบายใจไม่มีกังวลได้รับการสนับสนุนส่งเสริมอย่างเต็มที่ (Y_4) เนื่องจากเมื่อครู อาจารย์มีพฤติกรรมการสอนที่ดี มีเจตนามุ่งหวังอบรมสั่งสอนศิษย์ด้วยความตั้งใจ ประกอบกับมีคุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์ที่ดีอีกด้วย จะทำให้นักเรียนที่มีครอบครัวที่สมบูรณ์มีความเข้าใจในเจตนาของครู อาจารย์ ที่ต้องการให้ลูกศิษย์ได้ดีเป็นผลให้พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมีความสนใจและตั้งใจเรียนดี มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน (Y_5 - Y_7) ในที่สุด

2.2.5.4 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_4Y_3 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนพิเศษส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม พบว่า วุฒิกการศึกษา พฤติกรรมการสอนและคุณภาพการสอนของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก อธิบายได้ว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนพิเศษหรือกวดวิชาเพื่อศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมมาก (Y_3) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนให้เป็นคนที่มีความตั้งใจและสนใจศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม (Y_4) เนื่องจากเมื่อครู อาจารย์มีความรู้ มีวุฒิกการศึกษาดี มีพฤติกรรมในการสอนที่ดีกับลูกศิษย์ ทำให้คุณภาพในการสอนมีคุณภาพสูง เป็นผลให้นักเรียนมีความ

กระตือรือร้นแสวงหาความรู้เพิ่มเติม มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนและส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน (Y_5 - Y_7) ในที่สุด

2.2.5.5 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_5Y_4 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนส่งผลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม พบว่า คุณภาพการสอนและคุณภาพชีวิตด้านชีวิตในเมืองของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก อธิบายได้ว่านักเรียนมีพฤติกรรมในการเรียนดี มีความขยันตั้งใจรับผิดชอบ มีความซื่อสัตย์ (Y_4) มีอิทธิพลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน (Y_5) เนื่องจากเมื่อครู อาจารย์มีคุณภาพในการสอน เอาใจใส่ ชี้แนะ ปรับปรุง พัฒนา แก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนในด้านต่าง ๆ ประกอบกับคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของครู อาจารย์ดี ได้รับการเอาใจใส่ มีความสะดวกสบายในการทำงาน ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่ดี (Y_4) ส่งผลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนให้ดีขึ้น (Y_5)

2.2.5.6 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_3Y_2 (ค่าอิทธิพลของคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนพิเศษ) เป็นตัวแปรตาม พบว่า พฤติกรรมการสอน วุฒิการศึกษาของครู อาจารย์และการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกอธิบายได้ว่านักเรียนที่มีคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองที่ดีมีความอบอุ่นได้รับการสนับสนุนส่งเสริมของคนในครอบครัวดี (Y_2) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียน โดยที่นักเรียนจะมีความสนใจเรียนพิเศษ กวดวิชาหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อสนับสนุนการเรียนของตนเอง (Y_3) เนื่องจากเมื่อครู อาจารย์มีวุฒิการศึกษาสูง มีพฤติกรรมการสอนที่ดีช่วยสนับสนุนและส่งเสริมชี้แนะให้นักเรียนได้รู้จักแสวงหาความรู้เพิ่มเติมมากขึ้นประกอบกับการที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์ที่ดี มีอิทธิพลสนับสนุนส่งเสริมให้นักเรียนประสบผลสำเร็จมากยิ่งขึ้น จะส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน (Y_5) และ (Y_6)

2.2.5.7 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_3Y_1 (ค่าอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนพิเศษ) เป็นตัวแปรตาม พบว่า พฤติกรรมการสอนของครู อาจารย์ การได้รับการสนับสนุนทางสังคมของครู อาจารย์และวุฒิการศึกษาของครู อาจารย์ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก อธิบายได้ว่า ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจดี (Y_1) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียน เนื่องจากการเรียนพิเศษหรือกวดวิชาจำเป็นจะต้องมีค่าใช้จ่ายเพื่อการสนับสนุน (Y_3) เนื่องจากเมื่อครู อาจารย์มีวุฒิการศึกษาดี มีพฤติกรรมการสอนที่ดี นักเรียนและผู้ปกครองให้ความเชื่อถือเคารพศรัทธาและครู อาจารย์ได้รับการสนับสนุนทางสังคมดี มีความใกล้ชิดกับนักเรียนและผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อนักเรียนที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจดีจะสนับสนุนส่งเสริมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียนที่มีผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนต่อไป (Y_5) และ (Y_6)

2.2.5.8 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_7Y_4 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนส่งผลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม พบว่า พฤติกรรมการสอน วุฒิการศึกษา และคุณภาพการสอนของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกอธิบายได้ว่านักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนดีเนื่องจากการได้รับการอบรมสั่งสอนให้รู้จักการวางแผนการเรียนที่เป็นระบบ

ได้รับการฝึกทักษะการแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตนเองอย่างเป็นระบบ (Y_4) เมื่อนักเรียนประสบปัญหาในชีวิตของตนเอง ทักษะที่นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ มาจากพฤติกรรมการเรียนมีอิทธิพลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน (Y_7) เนื่องจากเมื่อครู อาจารย์มีการศึกษาสูง มีพฤติกรรมการสอนที่ดี มีคุณภาพมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนให้เป็นคนดีมีระบบรู้จักการวางแผนและแก้ปัญหาส่งผลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนได้ดี

2.2.5.9 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_6Y_3 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนพิเศษ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม ไม่มีตัวแปรใดในระดับห้องเรียนที่ได้คัดสรรให้มีอิทธิพลต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_6Y_3 ตามข้อเสนอแนะของ บลูม (Bloom. 1980) สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (2539) และเวสต์เบอร์รี่ (Westbury. 2003) เสนอไว้ว่างานวิจัยทางการศึกษาคควรศึกษาตัวแปรที่เป็นตัวแปรเชิงกระบวนการที่สามารถปรับเปลี่ยนเพื่อการนำไปสู่การปฏิบัติได้พร้อมกันนั้นให้พิจารณาคัดเลือกตัวแปรที่มีอิทธิพลเชิงบวกเท่านั้น

2.3 ปัจจัยระดับโรงเรียน

2.3.1 เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม พบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเชิงบวกต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนมากที่สุด รองลงมาคือ พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก โดยได้รับอิทธิพลส่งผ่านมาจากความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน ส่วนวุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน ผลการวิจัยดังกล่าวอภิปรายผลเป็นรายตัวแปรเรียงตามลำดับดังนี้

2.3.4.1 ความเป็นผู้นำทางวิชาการ

ผลการวิจัยพบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนเป็นตัวแปรตามจึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่าความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน อธิบายได้ว่าผู้บริหารโรงเรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ตามภารกิจร่วมกับครู อาจารย์ในการดำเนินงานเกี่ยวกับวิชาการ การกำหนดเป้าหมาย การวางแผนพัฒนาคุณภาพทางการเรียนของนักเรียน ได้นำความรู้เทคนิควิธีการใหม่มาใช้ในการบริหารงานวิชาการ ติดตามประเมินผลงานตามโครงการต่าง ๆ ของโรงเรียน ตามบทบาทความเป็นผู้นำทางวิชาการดังกล่าวนี้และสนใจนำกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการมุ่งส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมมาสู่การปฏิบัติอย่างต่อเนื่องทำให้ครูได้ปฏิบัติหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนนักเรียนให้เป็นคนดี มีคุณธรรมจริยธรรมและมีความรู้ความสามารถได้เป็นอย่างดี นอกจากนั้นความเป็นผู้นำทางวิชาการยังเป็นคุณลักษณะภาวะผู้นำที่ทำให้ผู้บริหารโรงเรียนมีพฤติกรรมในการบริหารการเปลี่ยนแปลงได้เกิดการพัฒนาโรงเรียนในด้านต่าง ๆ ขึ้น จึงมีอิทธิพลทางอ้อมต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนอีกด้วย (Sergiovanii.

1984 : 8 – 9 ; Purkey and Smith. 1983 : 443 ; Hoy and Miskel. 1991 : 380) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จันทราณี สงวนนาม (2533 : 141) กมลวรรณ ชัยวานิชศิริ (2536 : 228) แยง (Yang. 1997 : 379) และของวูดส์ (Woods. 1998 : 668) จึงสรุปได้ว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน

2.3.4.2 พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลง

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียนเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรม จริยธรรมของนักเรียน อธิบายได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนมีพฤติกรรมในการปฏิบัติงานด้วยการวางแผนการพัฒนาปรับเปลี่ยนร่วมกับครูอาจารย์ สร้างศรัทธาในการพัฒนาสิ่งต่าง ๆ ร่วมกัน นำความคิดวิธีการ ข้อมูล จากภายนอก ตลอดจนทั้งการเชิญนักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ มาให้ความรู้แก่ครู อาจารย์ ร่วมกันกำหนดภารกิจการเปลี่ยนแปลงพัฒนามุ่งสู่การสร้างนักเรียนให้เป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรม ประชุมชี้แจงความก้าวหน้าต่าง ๆ ของโรงเรียน แสดงออกถึงความมีคุณธรรมจริยธรรมของผู้บริหาร ด้วยการเปิดเผยข้อมูลต่าง ๆ ที่แท้จริงของโรงเรียน ส่งผลให้ครู อาจารย์ มีความศรัทธา มุ่งมั่นมีอุดมคติร่วมกันในการพัฒนานักเรียน ความศรัทธาต่อผู้บริหารโรงเรียนของนักเรียนก็เกิดขึ้น การเปลี่ยนแปลงพัฒนาสิ่งต่าง ๆ จะได้รับการยอมรับและการปรับเปลี่ยนนโยบายหรือสิ่งต่าง ๆ ผู้เกี่ยวข้องจะเห็นด้วย โดยเฉพาะการสร้างเสริมความมีคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีการพัฒนาตนเองเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นอยู่ของการพัฒนาโรงเรียนไปสู่ความมีคุณธรรมจริยธรรม นักเรียนจึงมีคุณธรรมจริยธรรมมากยิ่งขึ้น (Hoy and Miskel. 1991 : 38 ; 2001 : 392 Citing Bass. 1990 ; Hanson. 1996 : 283) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของกมลวรรณ ชัยวานิชศิริ (2536 : 161) ราชนันท์ บุญธิมา (2542 ก : 373) คาร์เนลล์ (Camall. 1990 : 210 – 212) และของมิโน (Mino. 1991 : 43) จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน

2.3.4.3 วุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน

ผลการวิจัยพบว่า วุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า วุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน อธิบายได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนมีวุฒิการศึกษาสูงที่ได้รับการพัฒนาจากการศึกษา ฝึกอบรมที่ผ่านมาทำให้มีวิสัยทัศน์ มีความคิด มีทักษะ กระบวนการในการทำงานเป็นอย่างดี จะตระหนักในบทบาทหน้าที่ที่ควรจะต้องพัฒนาโรงเรียนโดยยึดหลักการพัฒนาให้นักเรียนเป็นคนดีมีศีลธรรม ความรู้ความสามารถของผู้บริหารเหล่านี้ มีอิทธิพลส่งผ่านความเป็นผู้นำทางวิชาการ ส่งผลให้เกิดการพัฒนาความมีคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนให้สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ

เจ็ดห้า สุนทรวิภาต (2534 : 107,139,167) และของ กมลวรรณ ชัยวานิชศิริ (2536 : 212) จึงสรุปได้ว่า วุฒิกการศึกษาของผู้บริหาร โรงเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน

2.3.2 เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม พบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมากที่สุด รองลงมา คือ วุฒิกการศึกษาของผู้บริหาร โรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนผลการวิจัยดังกล่าวอภิปรายผลเป็นรายตัวแปรเรียงตามลำดับดังนี้

2.3.2.1 ความเป็นผู้นำทางวิชาการ

ผลการวิจัยพบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อธิบายได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ตามภารกิจ ร่วมกับครู อาจารย์ ในการดำเนินงานเกี่ยวกับวิชาการกำหนดเป้าหมายการวางแผนพัฒนาคุณภาพทางการเรียนของนักเรียน ได้นำความรู้เทคนิควิธีการใหม่มาใช้ในการบริหารงานวิชาการ ติดตามประเมินผลงานตามโครงการต่าง ๆ ของโรงเรียน ตามบทบาทความเป็นผู้นำทางวิชาการแสวงหากิจกรรมทั้งในและนอกโรงเรียนที่มุ่งเน้นส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนทำให้ครู อาจารย์ได้ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนนักเรียนให้มีความรู้ มีความสำเร็จทางด้านวิชาการ สอดคล้องตามแนวคิดและนโยบายของผู้บริหาร โรงเรียนทำให้นักเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น นอกจากนี้บุคลิกลักษณะความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนเป็นแบบอย่างที่นักเรียนมีความศรัทธาเกิดความเชื่อมั่นและยึดถือเอาเป็นต้นแบบของตนอีกด้วย (Purkey and Smith. 1983 : 443 ; Hoy and Miskel. 1991 : 380) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปาจริย์ วัชวัลลภ (2534 : 64) ราชันย์ บุญธินา (2542 ก : 371 – 372) พิมพ์อร สดเอี่ยม (2547 : บทคัดย่อ) และของ โคลินส์ (Collins. 1987 : 2796) จึงสรุปได้ว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.3.2.2 วุฒิกการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน

ผลการวิจัยพบว่า วุฒิกการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า วุฒิกการศึกษาของผู้บริหาร โรงเรียนเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อธิบายได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนที่มีวุฒิกการศึกษาสูง มีความรู้ในด้านต่าง ๆ ทั้งทักษะในการบริหารการจัดการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี จะมีอิทธิพลต่อผู้ร่วมงานเกิดความรัก ศรัทธา ให้ความร่วมมือ ทำให้การบริหารงานในด้านต่าง ๆ ประสบผลสำเร็จ และนอกจากนั้นยังเป็นแบบอย่างของคนใฝ่รู้ใฝ่เรียนที่ดีของสังคมในโรงเรียน มีอิทธิพลให้นักเรียนสนใจในกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นนโยบายของผู้บริหารโรงเรียนและมีอิทธิพลส่งผลให้นักเรียนมีความ

ตั้งใจเรียนมีพฤติกรรมในการเรียนที่ดี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น พร้อมทั้งมีอิทธิพลต่อภาวะผู้นำของผู้บริหาร โรงเรียนด้านความเป็นผู้นำทางวิชาการส่งผลให้การบริหารจัดการประสบผลสำเร็จเป็นอิทธิพลทางอ้อมอีกด้วย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับแนวคิดและผลการวิจัยของ พีเซล (PreseL, 1986 : 1516) ดิมปรัชญพฤทธิ์ (2534 : 114) และของ พิมพ็อร์ สดเอี่ยม (2547 : 305) จึงสรุปได้ว่า วุฒิศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.3.3 เมื่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม พบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนเพียงตัวแปรเดียว โดยได้รับอิทธิพลทางอ้อมมาจากวุฒิศึกษาของผู้บริหาร โรงเรียนผลการวิจัยดังกล่าว อภิปรายเป็นรายตัวแปรเรียงตามลำดับดังนี้

2.3.3.1 ความเป็นผู้นำทางวิชาการ

ผลการวิจัยพบว่า การเป็นผู้นำทางวิชาการ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน อธิบายได้ว่าผู้บริหารโรงเรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ตามภารกิจร่วมกับครู อาจารย์ ในการดำเนินงานเกี่ยวกับวิชาการ กำหนดเป้าหมาย การวางแผน พัฒนาคุณภาพทางการเรียนของนักเรียนได้นำความรู้เทคนิค วิธีการใหม่มาใช้ในการบริหารงานวิชาการ ติดตามประเมินผลงานตามโครงการต่าง ๆ ของโรงเรียนตามบทบาทหน้าที่ ตลอดจนส่งเสริมการจัดประสบการณ์ให้นักเรียนได้เรียนรู้แนวทางของการแก้ปัญหาต่าง ๆ ส่งเสริมให้นักเรียนได้จัดกิจกรรมด้วยตนเอง รู้จักการทำงานเป็นทีม ได้เรียนรู้วิธีการในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นและรู้จักการแก้ปัญหา ทำให้นักเรียนมีทักษะในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบมากยิ่งขึ้น (Sergiovanni, 1984 : 8 – 9 ; Purkey and Smith 1983 : 443 ; Hoy and Miskel, 1991 : 380) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บัญชา แสนทวิ (2539 : 183) และของ พิมพ็อร์ สดเอี่ยม (2547 : บทคัดย่อ) จึงสรุปได้ว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน

2.3.3.2 วุฒิศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน

ผลการวิจัยพบว่า วุฒิศึกษาของผู้บริหาร โรงเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่าวุฒิศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนสูง เป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน อธิบายได้ว่าผู้บริหารโรงเรียนมีวุฒิศึกษาคดี ครู อาจารย์ มีความมั่นใจในการทำงาน ทำให้ครู อาจารย์มีรูปแบบข้อมูลแนวทางในการทำงานที่ดี ส่งผลให้การปฏิบัติหน้าที่ในการทำงานด้านการสอนอบรมสั่งสอนให้นักเรียนมีความรู้ มีความสามารถในการคิดอย่างเป็นระบบจากการแก้ปัญหาในชีวิตและการ

เรียนของตนเอง เมื่อผู้บริหารโรงเรียนมีความรู้สูงได้รับความร่วมมือจากบุคลากรที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างดี ภาวะผู้นำของผู้บริหารก็สูงขึ้นความเป็นผู้นำในบทบาทของความเป็นนักวิชาการจึงได้รับอิทธิพลมาจากการที่มีความรู้ด้วยการพัฒนาวุฒิการศึกษาให้สูงขึ้น ส่งผลให้นักเรียนมีคุณภาพ (สุจิตรา บุญยรัตพันธุ์และคณะ. 2541 : 191 – 195 ; กรมสามัญศึกษา. 2543 : 7 – 13) วุฒิกศศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนจึงเป็นอิทธิพลที่ส่งผลทางอ้อม ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของอันโตนิโอ (Antonio. 1991 : 474 – A) จึงสรุปได้ว่า วุฒิกศศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน

2.3.4 เมื่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์เป็นตัวแปรตาม พบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเชิงบวก ต่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์มากที่สุด รองลงมา คือ พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกและได้รับอิทธิพลทางอ้อมมาจากความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน ส่วนวุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกส่งผ่านความเป็นผู้นำทางวิชาการผลการวิจัยดังกล่าวอภิปรายผลเป็นรายตัวแปรเรียงตามลำดับดังนี้

2.3.4.1 ความเป็นผู้นำทางวิชาการ

ผลการวิจัยพบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์ เป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์ อธิบายได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ตามภารกิจร่วมกับครู อาจารย์ในการดำเนินงานเกี่ยวกับวิชาการ การกำหนดเป้าหมาย การวางแผนคุณภาพทางการเรียนของนักเรียน นำความรู้และเทคนิควิธีการใหม่มาใช้ในการบริหารงานวิชาการ ติดตามประเมินผลโครงการต่าง ๆ ของโรงเรียนตามบทบาทความเป็นผู้นำทางวิชาการ จากพฤติกรรมในการแสดงออกของผู้บริหารโรงเรียนที่ปฏิบัติงานร่วมกับครู อาจารย์ในลักษณะนี้ทำให้ครู อาจารย์มีความภาคภูมิใจได้รับเกียรติ มีส่วนร่วมในการบริหาร ส่งผลให้ครู อาจารย์มีความพึงพอใจในการทำงานเป็นอย่างดีและยังทำให้ผู้บริหารโรงเรียนมีพฤติกรรมในการบริหารเพื่อการปรับเปลี่ยนและเปลี่ยนแปลงในการพัฒนาโรงเรียนอีกด้วย ซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการบริหารส่งผลต่อความพึงพอใจของครู อาจารย์ทางอ้อมด้วย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับแนวคิดและผลการวิจัยของฮอยและมิสเกล (Hoy and Miskel. 1991 : 380 – 383 ; 2001 : 297, 339) โอเวนส์ (Owens. 1991 : 135) โคสเซน (Kossen. 1991 : 53) บุญเรือน หมั่นทรัพย์ (2538 : 54 อ้างอิง Locks. 1984) และของ ฟิมพ์ออร์ สดเคียม (2547 : 11) จึงสรุปได้ว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์

2.3.4.2 พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลง

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์เป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียนเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจของครู อาจารย์ อธิบายได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนมีพฤติกรรมในการปฏิบัติงานด้วยการวางแผน การพัฒนาปรับเปลี่ยนร่วมกับครู อาจารย์ สร้างศรัทธาในการพัฒนาสิ่งต่าง ๆ ร่วมกัน นำความคิด วิธีการ ข้อมูลจากภายนอก ตลอดจนทั้งเชิญนักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ มาให้ความรู้แก่ครู อาจารย์ พัฒนาส่งเสริมครู อาจารย์ให้มีความเจริญก้าวหน้า เปิดเผยข้อมูลต่าง ๆ ของโรงเรียนให้ครู อาจารย์ได้รับทราบร่วมกัน เป็นการสร้างความพึงพอใจในงานให้ครู อาจารย์ได้เป็นอย่างดี (Hoy and Miskel. 2001 : 392 Citing Bass. 1990 ; Hanson. 1996 : 283) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กมลวรรณ ชัยวานิชศิริ (2536 : 161) คาร์เนล (Camall. 1990 : 210 – 212) และของราชนันท์ บุญธิมา (2542 ก : 373) จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์

2.3.4.3 วุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน

ผลการวิจัยพบว่า วุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์ เป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า วุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนเป็นลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์ อธิบายได้ว่า วุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนดี มีการศึกษาสูง มีความรู้ ความเข้าใจในทักษะการบริหารจัดการได้ดี ทำให้ผู้บริหารโรงเรียนมีภาวะความเป็นผู้นำทางวิชาการสูง มีอิทธิพลส่งผลให้ความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์สูงขึ้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดและผลงานวิจัยของ พิเศษ (Pressel. 1986 : 1516) กมลวรรณ ชัยวานิชศิริ (2536 : 212) และของพิมพ์อร สดเอี่ยม (2547 : 305) จึงสรุปได้ว่า วุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์

2.3.5 เมื่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อมเป็น

ตัวแปรตาม พบว่า พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียน มีอิทธิพลทางตรง เชิงบวกต่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อมเพียงตัวแปรเดียวโดยได้รับอิทธิพลทางอ้อมมาจากวุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนส่งผ่านความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน

2.3.5.1 พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลง

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานครเมื่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อมเป็นตัวแปรตามจึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อม อธิบายได้ว่า การที่ผู้บริหารโรงเรียนมีพฤติกรรมในการ

ปฏิบัติงานด้วยการวางแผนการพัฒนาปรับเปลี่ยนร่วมกับครู อาจารย์ และผู้เกี่ยวข้อง มีวิสัยทัศน์ สร้างศรัทธาในการพัฒนาสิ่งต่าง ๆ ร่วมกันนำความคิด วิธีการ ข้อมูลจากภายนอก ตลอดจนทั้งเชิญนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ มาให้ความรู้แก่ครู อาจารย์ พัฒนาส่งเสริมครู อาจารย์ให้มีความเจริญก้าวหน้าเปิดเผยข้อมูลต่าง ๆ ของโรงเรียนให้ครู อาจารย์และผู้เกี่ยวข้องได้รับทราบร่วมกัน การปฏิบัติงานในโรงเรียนมุ่งเน้นการพัฒนาแบบองค์รวมอย่างมีคุณภาพในทุกด้านให้สอดคล้องกับการพัฒนาเปลี่ยนแปลงของสังคมและเทคโนโลยีของโลกปัจจุบัน การพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนในครั้งนี้เป็นความสามารถในการปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อมของผู้บริหารโรงเรียนอย่างชัดเจน (Hoy and Miskel. 1991 : 380 ; 2001 : 392 Citing Bass. 1990 ; Hanson. 1996 : 283) ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กมลวรรณ ชัยวานิชศิริ (2536 : 161) ราชนันท์ บุญธิมา (2542 : 373) คาร์เนล (Carnall. 1990 : 210 – 212) และของ ฮอลและคนอื่น ๆ (Hall and others. 1984 : 72) จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อความสามารถในการปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อม

2.3.5.2 ความเป็นผู้นำทางวิชาการ

ผลการวิจัยพบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อมเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนเป็นคุณลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อม อธิบายได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ตามภารกิจร่วมกับครู อาจารย์ในการดำเนินงานในโรงเรียนเกี่ยวกับวิชาการ การพัฒนาการเรียนการสอน นำความรู้และเทคโนโลยีมาใช้ในการบริการและการบริหารโรงเรียนเป็นผู้นำในการปฏิรูปการศึกษาของโรงเรียน มีความเป็นผู้นำทางวิชาการ พัฒนาโรงเรียนในด้านต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับสภาพสังคม การปฏิรูปการศึกษาและสภาพแวดล้อมโดยทั่ว ๆ ไปได้อย่างดี มีอิทธิพลส่งผลให้ผู้บริหารโรงเรียนพฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงในโรงเรียนที่มุ่งเน้นเพื่อการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อม ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับแนวคิดและผลการวิจัยของ ฮอยและมิสเกล (Hoy and Miskel. 1991 : 380 ; 2001 : 392 Citing Bass. 1990) แยัง (Yang. 1997 : 379) วูดส์ (Woods. 1998 : 668) จันทรานี สงวนนาม (2533 : 141) กมลวรรณ ชัยวานิชศิริ (2536 : 228) ราชนันท์ บุญธิมา (2542 ก : 371 – 372) และของ พิมพอร์ สดเอี่ยม (2547 : บทคัดย่อ) จึงสรุปได้ว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อม

2.3.5.3 วุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน

ผลการวิจัยพบว่า วุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร เมื่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อมเป็นตัวแปรตาม จึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 2 แสดงให้เห็นว่า วุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนเป็นลักษณะสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อม อธิบายได้ว่า วุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนสูง มีความรู้ในศาสตร์ต่าง ๆ มาก

ส่งผลให้มีภาวะผู้นำความเป็นนักวิชาการสูงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงก่อให้เกิดการพัฒนาปรับเปลี่ยน โรงเรียน ไปในทางที่ดีมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น อนึ่งการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนให้เข้ากับสภาพแวดล้อมนั้นเป็นความสามารถที่ผู้บริหารโรงเรียนจะต้องสร้างความพึงพอใจให้แก่ครู อาจารย์ด้วย จึงมีอิทธิพลทางตรงต่อความเป็นผู้นำทางวิชาการแล้วมีอิทธิพลทางอ้อมส่งผลต่อพฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดและผลงานวิจัยของ พิซเซล (Pressel, 1986 : 1516) กมลวรรณ ชัยวานิชศิริ (2536 : 212) และของ พิมพ้อร์ สดเอี่ยม (2547 : 305) จึงสรุปได้ว่า วุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อม

2.3.6 เมื่อค่าอิทธิพลของเส้นทางระดับนักเรียนที่มีนัยสำคัญ 9 เส้นทางเป็นตัวแปรตาม มีความสัมพันธ์แบบพหุระดับจึงเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 3 สามารถอภิปรายผลการวิจัยจากข้อค้นพบครั้งนี้ได้ดังนี้

2.3.6.1 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_1X_1 (ค่าอิทธิพลของระดับการศึกษาของผู้ปกครองส่งผลต่อฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง) เป็นตัวแปรตาม พบว่าความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก อธิบายได้ว่า เมื่อระดับการศึกษาของผู้ปกครองสูง (X_1) มีอิทธิพลต่อฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองมาก (Y_1) ที่มีอิทธิพลส่งผ่านต่อพฤติกรรมการเรียนรู้พิเศษ (Y_3) และพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน (Y_4) อันจะส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน (Y_5-Y_7) เนื่องจากความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลต่อผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาคือ มีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการศึกษาของบุตรหลานเพราะลักษณะบุคลิกของผู้บริหาร โรงเรียนจะเป็นตัวแบบให้ความรู้และ แนวทางในการศึกษาของบุตรหลานได้ดีประกอบกับผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจดีมีโอกาสที่จะส่งเสริมสนับสนุน มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้พิเศษและพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนในที่สุด

2.3.6.2 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_6Y_4 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมเรียนรู้ของนักเรียนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม พบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการและวุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก อธิบายได้ว่า เมื่อพฤติกรรมเรียนรู้ของนักเรียนดี ตั้งใจเรียน (Y_4) มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน (Y_6) เนื่องจากความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนดี เป็นแบบอย่างของนักเรียนประกอบด้วยวุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียนสูง ด้วยความรักและศรัทธาของนักเรียนมีมาก ทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนมากยิ่งขึ้นด้วย จึงส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.3.6.3 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_4Y_2 (ค่าอิทธิพลของคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองของนักเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมเรียนรู้ของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม พบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการ และพฤติกรรมบริหารการเปลี่ยนแปลง มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก อธิบายได้ว่า เมื่อนักเรียนมีคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองสูง มีความรัก ความอบอุ่นภายในครอบครัว (Y_2) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม

การเรียนของนักเรียน เล่าเรียนด้วยความสบายใจไม่มีกังวลได้รับการสนับสนุนส่งเสริม นักเรียนตั้งใจเรียน ขยันใฝ่รู้ใฝ่เรียนมากขึ้น (Y_4) เนื่องจากผู้บริหารโรงเรียนมีความเป็นผู้นำทางวิชาการดีและมีพฤติกรรมกรรมการบริหาร การเปลี่ยนแปลงสูงทำให้นักเรียนที่มีพื้นฐานทางคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวดีอยู่แล้วเห็นความสำคัญของการศึกษามากขึ้น คุณลักษณะต่าง ๆ ของผู้บริหารจึงเป็นตัวแทนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียน ให้ดียิ่งขึ้นอีก ส่งผลให้ประสิทธิผลของโรงเรียน (Y_5 - Y_7) ดีประสบผลสำเร็จอีกด้วย

2.3.6.4 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_4Y_3 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมกรเรียนพิเศษ ส่งผลต่อพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม พบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการและวุฒิการศึกษาของ ผู้บริหารโรงเรียน มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก อธิบายได้ว่า เมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมในการเรียนพิเศษหรือ กวดวิชาเพื่อศึกษาความรู้เพิ่มเติมมาก (Y_3) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียนให้เป็นคนที่มีความ สนใจศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม (Y_4) เนื่องจากความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนที่เป็นแบบอย่าง ที่ดี ประกอบกับผู้บริหารมีวุฒิการศึกษาสูง มีลักษณะเป็นต้นแบบที่ดีของผู้บริหารโรงเรียนที่มีต่อนักเรียน เป็นตัวอย่างที่เหมาะสมเกิดศรัทธาเอาเป็นแบบอย่าง มุ่งเน้นให้นักเรียนอยู่ในกรอบระเบียบวินัย ตั้งใจเรียนเป็น สำคัญ จึงส่งผลต่อพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียนให้มีความตั้งใจเรียนมีอิทธิพลส่งต่อให้โรงเรียนมี ประสิทธิภาพที่ดี (Y_5 - Y_7) ในที่สุด

2.3.6.5 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_5Y_4 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมกรเรียนของ นักเรียนส่งผลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม พบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการ มีอิทธิพล ทางตรงเชิงบวก อธิบายได้ว่า นักเรียนมีพฤติกรรมกรเรียนดี มีความขยันตั้งใจรับผิดชอบและมีวินัยใน การเรียน (Y_4) มีอิทธิพลต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน (Y_5) เนื่องจากผู้บริหารโรงเรียนมีความเป็นผู้นำ ทางวิชาการดี แสดงออกเป็นแบบอย่างของนักวิชาการที่เหมาะสมกับนักเรียน สร้างความสนใจแสดงออกถึง การแสวงหาความรู้ มีความเข้าใจในแนวทางส่งเสริมพัฒนาการเรียนที่ดีของนักเรียนจึงส่งผลให้นักเรียน เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบมีระเบียบวินัย มีความซื่อสัตย์ เป็นนักเรียนที่มีคุณธรรมจริยธรรมโดยตรง

2.3.6.6 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_3Y_2 (ค่าอิทธิพลของคุณภาพชีวิตด้านครอบครัว ในเมืองส่งผลต่อพฤติกรรมกรเรียนพิเศษ) เป็นตัวแปรตาม พบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการและวุฒิการศึกษา ของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกอธิบายได้ว่า นักเรียนที่มีคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวในเมืองที่ดี มีความอบอุ่นให้การสนับสนุนส่งเสริมกันของคนในครอบครัวเห็นคุณค่าของการศึกษา (Y_2) มีอิทธิพล ต่อพฤติกรรมกรเรียนพิเศษของนักเรียนโดยที่นักเรียนจะสนใจเรียนพิเศษหรือกวดวิชาหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อ สนับสนุนการเรียนของตนเอง (Y_3) เนื่องจากผู้บริหารโรงเรียนมีความเป็นผู้นำทางวิชาการสูงมีวุฒิการศึกษาดี แสดงออกถึงความสามารถทำให้นักเรียนมีศรัทธาในความเป็นนักวิชาการที่มีความสำเร็จ นักเรียนที่มี พื้นฐานคุณภาพชีวิตด้านครอบครัวดี มีความหวังและใฝ่ฝันตามแบบอย่างผู้บริหารโรงเรียนจึงมีความกระตือรือร้น ต่อการแสวงหาเพื่อเพิ่มความสามารถให้ตนเองอันเป็นประสิทธิผลของโรงเรียน (Y_5) และ (Y_6) ในที่สุด

2.3.6.7 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_3Y_1 (ค่าอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจของ ผู้ปกครองส่งผลต่อพฤติกรรมกรเรียนพิเศษ) เป็นตัวแปรตาม พบว่า วุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน

และความเป็นผู้นำทางวิชาการมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก อธิบายได้ว่า เมื่อฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองมีฐานะดี (Y_1) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนพิเศษของนักเรียนเพราะการเรียนพิเศษหรือกวดวิชาจำเป็นจะต้องมีค่าใช้จ่ายสนับสนุน (Y_3) เนื่องจากผู้บริหารโรงเรียนมีคุณลักษณะเป็นเหตุจูงใจ เช่น ความเป็นผู้นำทางวิชาการดี มีวุฒิการศึกษาสูงสามารถแสดงออกถึงวิสัยทัศน์และการพัฒนาโรงเรียนเป็นที่เคารพศรัทธาของนักเรียน ผู้ปกครองชุมชนถือเป็นแบบอย่างที่ดีของสังคมได้มีอิทธิพลต่อครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีที่เห็นแบบอย่างในสังคมจึงสนับสนุนส่งเสริมบุตรหลานให้มีความก้าวหน้าด้วยการให้เรียนพิเศษหรือกวดวิชาในที่สุดมีอิทธิพลส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน (Y_5) และ (Y_6)

2.3.6.8 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_7Y_4 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนของ

นักเรียนส่งผลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม พบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการและวุฒิการศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก อธิบายได้ว่า เมื่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนได้รู้จักวางแผนการเรียนที่เป็นระบบได้แก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการเรียนด้วยตนเอง ฝึกทักษะการแก้ปัญหาต่าง ๆ ในการเรียนและการทำงานร่วมกันกับเพื่อน (Y_4) เมื่อนักเรียนประสบปัญหาในชีวิตของตนเอง ทักษะที่นักเรียนเคยได้เกิดจากการเรียนรู้มาจากพฤติกรรมการเรียนมีอิทธิพลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน (Y_7) เนื่องจากผู้บริหารโรงเรียนมีความเป็นผู้นำทางวิชาการสูงแสดงออกถึงภาวะผู้นำให้นักเรียนเห็นจนเป็นที่ปรากฏยอมรับของนักเรียน ประกอบกับมีวุฒิการศึกษาดี ส่งเสริมความมีระเบียบวินัยเป็นระบบจึงเป็นอิทธิพลที่หล่อหลอมให้นักเรียนเป็นคนมีระบบมีระเบียบ มีภาวะผู้นำสูงส่งผลให้มีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนได้เป็นอย่างดี (Y_7)

2.3.6.9 เมื่อค่าอิทธิพลเส้นทาง Y_6Y_3 (ค่าอิทธิพลของพฤติกรรมการเรียนพิเศษ

ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน) เป็นตัวแปรตาม ไม่มีตัวแปรใดในระดับโรงเรียนที่ได้คัดสรรให้มีอิทธิพลต่อค่าอิทธิพลของเส้นทาง Y_6Y_3 ตามข้อเสนอแนะของบลูม (Bloom. 1980) สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (2539) และเวสต์เบอร์รี่ (Westbury. 2003) เสนอไว้ว่างานวิจัยทางการศึกษาคหศึกษาตัวแปรที่เป็นตัวแปรเชิงกระบวนการที่สามารถปรับเปลี่ยนเพื่อการนำไปสู่การปฏิบัติได้พร้อมกันนั้นให้พิจารณาคัดเลือกตัวแปรที่มีอิทธิพลเชิงบวกเท่านั้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยในครั้งนี้มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1.1 จากผลการวิจัยนี้พบว่า ปัจจัยระดับนักเรียน ห้องเรียน และระดับโรงเรียน มีตัวแปรใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร ผู้บริหารในระดับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรได้นำไปเป็นข้อมูลในการกำหนดนโยบายหลักในการพัฒนาบุคลากรเพื่อประสิทธิผลของโรงเรียนและกำหนดนโยบายในการประเมินประสิทธิผลของโรงเรียน

เพื่อช่วยพัฒนาสนับสนุน ส่งเสริมงานการประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนรองรับการเตรียมการเพื่อ การประเมินคุณภาพการศึกษา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการกำหนดนโยบายเพื่อการพัฒนาส่งเสริมให้นักเรียน เป็นคนดี คนเก่ง มีความสุข สอดคล้องกับแนวทางการปฏิรูปการศึกษา ครู อาจารย์ปฏิบัติหน้าที่อย่างมี คุณภาพ ผู้บริหาร โรงเรียนบริหารจัดการนำไปสู่ความเป็นเลิศควรดำเนินการดังนี้

1.1.1.1 คุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน เป็นหัวใจสำคัญของการจัดการศึกษาเพื่อ พัฒนาบุคคลและสังคม เนื่องจากในสภาวะปัจจุบันของสังคมโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วใช้ เทคโนโลยีและการสื่อสารเป็นเครื่องมือสำคัญประการหนึ่ง จากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวประเทศไทยก็ ได้รับอิทธิพลนี้ด้วย จึงจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนตามกระแสสังคม ทำให้สังคมการเกษตรกรรมเดิมเปลี่ยนไปสู่ สังคมอุตสาหกรรม เกิดการแข่งขันด้านคุณภาพ สังคมเปลี่ยนเป็นรูปแบบการแสวงหาความรู้ การชิงดีชิงเด่น การเอาเปรียบในสังคมมีมากขึ้น ปัญหาความซื่อสัตย์ การทำงานเป็นทีม ความมีวินัย ความรับผิดชอบของคน ในสังคม ความเห็นแก่ตัว การเอาใจเอาเปรียบ กลายเป็นปัญหาของเยาวชนในประเทศ ดังนั้นผู้ที่ทำหน้าที่ เกี่ยวข้องที่จะต้องรับผิดชอบควรกำหนดนโยบายในระดับสูงทุกระดับ มุ่งเน้นในการสร้างคนให้เป็นคนดี โดยปลูกฝังค่านิยมและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ต่าง ๆ ให้แก่สังคมและนักเรียนอย่างสม่ำเสมอและต้อง กำหนดเป็นนโยบายหลักทุกส่วนงานจะต้องร่วมมือกันปฏิบัติอย่างจริงจัง จริงจัง ต่อเนื่องและครบวงจรของ การปฏิบัติงานตามนโยบาย เพราะการสร้างคนให้เป็นคนดี เป็นคุณลักษณะพื้นฐานสำคัญของความสำเร็จ และการอยู่ร่วมกันอย่างเป็นปกติสุขของบุคคลและสังคมในประเทศ

1.1.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เป็นความสามารถเฉพาะบุคคลของ นักเรียนซึ่งแต่ละคนจะมีความสามารถจากความสนใจที่แตกต่างกัน ความสามารถของนักเรียนที่แตกต่าง เหล่านี้เป็นความหลากหลายที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนาประเทศ ดังนั้นผู้ที่มีบทบาทหน้าที่รับผิดชอบควรได้ สนับสนุนและส่งเสริมความแตกต่างนี้โดยจัดให้นักเรียนได้ศึกษาตามความรู้ ความสามารถ ความสนใจ และ ความแตกต่างเพื่อเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าเข้าสู่ตลาดในสังคมและประเทศให้สอดคล้องกับ ความ ต้องการเพื่อการพัฒนาแบบบูรณาการในทุกด้าน

1.1.1.3 ความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน เป็นทักษะ สำคัญของนักเรียนที่จะเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม จากผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการ แก้ปัญหาของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสังคมที่พบว่านักเรียน ขาดทักษะชีวิตด้านต่าง ๆ แก้ปัญหาชีวิตไม่ได้ ทำงานไม่เป็น ฟังพาการแลกเปลี่ยนของระบบการบริการ ปัญหาเหล่านี้ส่วนใหญ่มาจากพื้นฐานนักเรียนขาดความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ ดังนั้นผู้มี หน้าที่ในการจัดการศึกษาควรได้นำไปเป็นนโยบายส่งเสริมพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาอย่าง เป็นระบบให้แก่นักเรียน โดยจัดกระบวนการเรียนการสอนให้นักเรียนได้เรียนรู้ เกิดทักษะและฝึกให้ มี การแก้ปัญหาด้วยตนเองให้มากยิ่งขึ้น

1.1.1.4 ความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์ เป็นพื้นฐานส่วนหนึ่งของความสำเร็จ ในการดำเนินกิจการในโรงเรียน โดยปัญหาด้านต่าง ๆ ในโรงเรียนมักจะเกิดขึ้นมาจากพื้นฐานของความไม่

พึงพอใจแล้วส่งผลกระทบต่อการจัดการเรียนการสอน ดังนั้นผู้ที่มีหน้าที่ในการสนับสนุนและจัดการศึกษาคควรนำไปเป็นนโยบายในการพัฒนาส่งเสริมครู อาจารย์ โดยจัดกระบวนการพัฒนาและส่งเสริมขวัญกำลังใจ ความเจริญก้าวหน้าในงานของครู อาจารย์ให้มากยิ่งขึ้น

1.1.1.5 ความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อมเป็นทักษะสำคัญของผู้บริหารโรงเรียนในช่วงปฏิรูปการศึกษา เนื่องด้วยความเชื่อ แนวคิด ตลอดจนวิธีการปฏิบัติต่าง ๆ ได้เปลี่ยนแปลงไปประกอบกับสังคม การเมือง การปกครองและเศรษฐกิจได้เปลี่ยนแปลงไปด้วยเช่นกัน การบริหารจัดการศึกษาในโรงเรียนจะต้องพัฒนาปรับเปลี่ยนให้เข้ากับสภาพแวดล้อมจึงจะทำให้โรงเรียนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสังคมได้แสดงบทบาทในฐานะผู้ผลิตทรัพยากรบุคคลและบริการจัดการศึกษาได้สอดคล้องกับสภาพของสังคม ดังนั้นผู้ที่มีหน้าที่ในการพัฒนา ผู้บริหารโรงเรียนควรได้นำไปเป็นนโยบายเพื่อส่งเสริมโดยการพัฒนาเสริมสร้างทักษะความสามารถในการพัฒนาโรงเรียนให้มากยิ่งขึ้น

1.1.2 จากผลการวิจัยนี้พบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมเชิงบวกต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน ซึ่งเป็นประสิทธิผลของโรงเรียนในระดับนักเรียนและความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์เป็นประสิทธิผลของโรงเรียนในระดับห้องเรียนนั้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ควรได้จัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้บริหารโรงเรียนให้เกิดคุณลักษณะความเป็นผู้นำทางวิชาการควบคู่กับการส่งเสริมให้ผู้บริหารโรงเรียนได้พัฒนาตนเองในสถาบันการศึกษาหรือการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะดังกล่าว รวมทั้งพัฒนาและเสริมสร้างพฤติกรรมการบริหารการเปลี่ยนแปลงเพื่อการพัฒนาโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อมของผู้บริหารโรงเรียน ซึ่งส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลของโรงเรียนอีกด้วย

1.1.3 จากผลการวิจัยนี้พบว่า พฤติกรรมการสอนและคุณภาพการสอนของครู อาจารย์มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนอันเป็นประสิทธิผลของโรงเรียน ผู้บริหารโรงเรียนควรจะได้จัดพัฒนาฝึกอบรมครู อาจารย์ในโรงเรียนของตน ตามสภาพปัญหาและความต้องการ (School Based Training : SBT) เพื่อพัฒนาเกี่ยวกับการสอนและการใช้สื่อประกอบและพบว่า การได้รับการสนับสนุนของครู อาจารย์ทางสังคม เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียน ผู้บริหารโรงเรียนควรจะได้จัดกิจกรรมเสริมแรง สร้างแรงจูงใจให้แก่ ครู อาจารย์และบุคลากรในโรงเรียนด้วย

1.2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1.2.1 จากผลการวิจัยนี้พบว่า ประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก นักเรียนมีคุณธรรมจริยธรรมในระดับดี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับดี และมีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบในระดับปานกลาง ครู อาจารย์มีความพึงพอใจในงานระดับมาก และผู้บริหารโรงเรียนมีความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยนโรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาระดับประสิทธิผลของโรงเรียน โดยกำหนดค่าน้ำหนักตัวบ่งชี้ต่างกัน พบว่า ประสิทธิผลโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากทั้งหมดทุกตัวบ่งชี้ ดังนั้นผู้บริหารในระดับที่มีบทบาท

กำกับควบคุมนโยบายควรกำหนดค่าน้ำหนักตัวบ่งชี้ประสิทธิผลของโรงเรียนแตกต่างกันเพื่อเป็นการเน้นความสำคัญให้สอดคล้องกับแนวทางการปฏิรูปการศึกษา และควรเน้นให้ครู อาจารย์สอนวิธีการเรียนให้นักเรียนและจัดกิจกรรมส่งเสริมเพื่อช่วยเสริมสร้างความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนอย่างต่อเนื่องและมีคุณภาพเพื่อยกระดับความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนจากระดับปานกลางสู่ระดับที่สูงขึ้น เพื่อให้นักเรียนเป็นคนดี คนเก่ง อยู่ร่วมในสังคมได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้ต้องพัฒนาคุณภาพของครู อาจารย์และผู้บริหารโรงเรียน บริหารจัดการอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพเกิดประสิทธิผลที่ดีต่อโรงเรียนควรได้นำไปสู่การปฏิบัติเพื่อเพิ่มพูนประสิทธิผลที่ดียิ่งขึ้น ดังนี้

1.2.1.1 การส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน เป็นคุณลักษณะพื้นฐานสำคัญที่ทำให้เป็นคนดี มีความรับผิดชอบ มีวินัย มีความซื่อสัตย์ ดำเนินกิจกรรมใดก็จะประสบผลสำเร็จ สังคมโดยรวมมีความสุข การส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม ผู้บริหารที่มีบทบาทในการกำหนด ควบคุมและกำกับนโยบายจะต้องจัดเป็นนโยบายหลักโดยการปลูกฝังค่านิยมและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้วยการฝึกการปฏิบัติให้นักเรียนในกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในรายวิชาที่เรียน กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดเพื่อเป็นการพัฒนาและส่งเสริมโดยเฉพาะกิจกรรมแนะแนว ที่เกี่ยวกับการพัฒนาภาวะผู้นำ บุคลิกภาพของนักเรียน ให้เป็นผู้มีความรับผิดชอบ ถือปฏิบัติคุณลักษณะอันพึงประสงค์อยู่เป็นนิสัยและต้องดูแลเอาใจใส่นักเรียนที่มีปัญหาและกลุ่มเสี่ยง ติดตามร่วมมือกับผู้ปกครองและหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อช่วยแก้ปัญหา ที่ถูกต้องและเหมาะสม ส่งเสริมให้นักเรียนปฏิบัติตามความเชื่อพื้นฐานทางศาสนา อย่างสม่ำเสมอ ให้ความรู้ ความเข้าใจ สร้างเจตคติที่ถูกต้องดีงาม และฝึกนักเรียนให้เป็นผู้ที่มีและใช้เหตุผลบนพื้นฐานของความถูกต้อง ผิด ควร ไม่ควร

1.2.1.2 การส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เป็นความสามารถของนักเรียนโดยรวมจากผลการเรียนของนักเรียนแต่ในความเป็นจริงแล้วนักเรียนแต่ละคนจะมีความสามารถและความสนใจที่แตกต่างกัน ความสำเร็จของการเรียนของนักเรียนจะเป็นพื้นฐานนำไปสู่การศึกษาต่อที่สูงขึ้นหรือนำไปสู่การประกอบอาชีพ ดังนั้นผู้บริหารที่มีบทบาทในการกำหนด ควบคุมและกำกับนโยบาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับโรงเรียนมีอำนาจในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา ควรคำนึงถึงความต้องการและความแตกต่าง โดยควรจัดหลักสูตรให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้เรียนในรายวิชาที่เป็นพื้นฐานทางวิชาการและวิชาชีพ เพื่อเป็นการสำรวจความถนัดของนักเรียนแล้วใช้กระบวนการแนะแนวและการทัศนศึกษาดูงานเพื่อกระตุ้นส่งเสริมให้นักเรียนได้ตัดสินใจและเลือกแนวทางในการเรียนและทำการทดสอบด้วยแบบทดสอบความถนัดทางการเรียน เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการช่วยการตัดสินใจ เมื่อเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เริ่มให้นักเรียนได้มีโอกาสเลือกรายวิชาเรียนเพื่อให้สอดคล้องกับความถนัดของนักเรียนและจัดกลุ่มวิชาให้เรียนต่อเนื่องในระดับที่สูงขึ้น และต้องจัดเป็นลักษณะที่ยืดหยุ่นได้ให้นักเรียนได้มีโอกาส การปรับเปลี่ยนเพื่อให้สอดคล้องกับความถนัดและความต้องการของนักเรียนและโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การแนะแนวทำความเข้าใจกับผู้ปกครองซึ่งมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักเรียน สำหรับในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ควรส่งเสริมด้านสังคมศาสตร์และภาษาศาสตร์เพราะยังเป็นปัญหาที่สังคมไทยขาดแคลนผู้มีความสามารถเพื่อช่วยพัฒนาประเทศในด้านนี้ จึงสมควรใช้กระบวนการแนะแนวให้นักเรียนได้มองเห็นภาพของอาชีพใน

อนาคตมากยิ่งขึ้นจะช่วยให้ทรัพยากรบุคคลของประเทศในอนาคตมีความสามารถที่หลากหลาย เหมาะสมต่อการพัฒนาสังคมและประเทศแบบบูรณาการได้ในอนาคต

1.2.1.3 การส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน เป็นทักษะสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์และในสังคมเมือง ซึ่งในปัจจุบันเป็นปัญหาสำคัญของเยาวชน เนื่องจากสภาพแวดล้อมของสังคมมีความยุ่งยาก ซับซ้อน แต่นักเรียนขาดวิธีคิดอย่างเป็นระบบในการแก้ปัญหาต่าง ๆ จึงขาดทักษะและกระบวนการที่ถูกต้องเหมาะสม ผู้ที่มีบทบาทโดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนโดยตรงต้องจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนรู้จักวิธีการคิด ส่งเสริมการคิด ฝึกทักษะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะชีวิตหรือทักษะการดำรงชีวิตเพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจ รู้จักตัวตนของตนเอง เกิดทักษะเพื่อแก้ปัญหาและเข้าใจปัญหาของตนในชีวิตประจำวัน ส่งเสริมพัฒนากิจกรรมที่เสริมสร้าง EQ (Emotion Quotient) ของนักเรียนเพื่อความฉลาดทางอารมณ์ที่เป็นพื้นฐานก่อให้เกิด AQ (Adversity Quotient) มีความวิริยะอุตสาหะ มีความพยายามในการปฏิบัติ และมีความพยายามในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ต้องจัดกิจกรรมสนับสนุนส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง จะทำให้นักเรียนมีทักษะในการจำแนกปัญหา วิเคราะห์และตัดสินใจ เป็นความสามารถของนักเรียนในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบที่จะเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตต่อไปในอนาคต

1.2.1.4 การส่งเสริมความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์ เป็นความรู้สึกรู้สึกที่เกิดขึ้นกับครู อาจารย์แล้วเป็นอิทธิพลส่งผลต่อการปฏิบัติงานในโรงเรียน ถ้าครู อาจารย์มีความรู้สึกที่ดีประสิทธิภาพในการทำงานสูงจะส่งผลต่อประสิทธิผลให้สูงด้วย ผู้ที่มีบทบาทหน้าที่ในการดูแลสนับสนุนส่งเสริมครู อาจารย์มีหลายระดับ ควรได้กำหนดนโยบายหรือแนวทางสร้างวัฒนธรรม ประเพณี เพื่อการยกย่องส่งเสริมครู อาจารย์ เพื่อให้เกิดความพึงพอใจในงานของตนโดยกำหนดแนวทางในการพัฒนาครู อาจารย์ทั้งในด้านความรู้ ความสามารถ ทักษะในการปฏิบัติงาน ความรู้ ความเข้าใจในจรรยาบรรณของครู อาจารย์ กำหนดนโยบายแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการส่งเสริมพัฒนาความเจริญก้าวหน้าให้ชัดเจนให้ครู อาจารย์ได้เห็นอนาคตของตนเอง ส่งเสริมการศึกษาต่อและการฝึกอบรมจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและหน่วยงานสนับสนุนและผู้บริหารโรงเรียน ซึ่งมีหน้าที่ดูแลครู อาจารย์โดยตรง ควรจัดกิจกรรมส่งเสริม เชิดชูเกียรติให้กำลังใจ ประกาศเกียรติคุณสู่สาธารณะและจัดระบบภาระงานต่าง ๆ ให้มีความเหมาะสมกับสภาพและความสามารถของครู อาจารย์ในการปฏิบัติหน้าที่ร่วมกันต้องให้ความยุติธรรมและส่งเสริมให้มีความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน จะทำให้ครู อาจารย์มีความพึงพอใจในงานมากยิ่งขึ้น

1.2.1.5 การส่งเสริมความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยน โรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อมของผู้บริหารโรงเรียน ในช่วงระยะเวลาการบริหารการศึกษาที่มีการเปลี่ยนแปลงตามกระแสของสังคมความสามารถของผู้บริหารเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของการจัดการศึกษา ผู้ที่มีบทบาทหน้าที่ในการกำหนดนโยบายการคัดเลือกสรรหา ฝึกอบรมพัฒนาผู้บริหารจะต้องมีหลักเกณฑ์หรือแนวทางในการคัดเลือกสรรหา ผู้ที่มีความสามารถในการพัฒนา เข้าสู่ระบบส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้ที่มีความเป็นนักพัฒนาให้ได้มีโอกาสรับผิดชอบบริหารโรงเรียน การพัฒนาผู้บริหารประจำการควรกำหนดนโยบายการอบรม สัมมนาทางวิชาการ การศึกษาดูงานและการศึกษาต่อในระดับการศึกษาที่สูงขึ้น สำหรับการพัฒนาตนเองของผู้บริหารควรจะต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการบริหารจากแนวคิดเดิมคือเป็นผู้บังคับบัญชามาเป็น

แนวคิดใหม่ คือ ผู้บริการ พัฒนาความเป็นผู้นำทางวิชาการ แสวงหาความรู้เพิ่มเติม เปิดโลกทัศน์ เพื่อรับและคัดสรร สิ่งที่ดีเหมาะสมมาสู่การพัฒนาในโรงเรียนจะทำให้มีทักษะและเกิดเป็นความสามารถในการพัฒนาโรงเรียนในที่สุด

1.2.2 จากผลการวิจัยนี้พบว่า พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวก ต่อคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และความสามารถในการแก้ปัญหา อย่างเป็นระบบของนักเรียน ซึ่งเป็นประสิทธิผลในระดับนักเรียน ดังนั้น โรงเรียนควรเน้นวิธีการเรียนของ นักเรียนโดยครู อาจารย์ต้องดูแลเอาใจใส่กระตุ้นให้นักเรียน มีความสนใจ ตั้งใจเรียน มีความกระตือรือร้น และสอนให้นักเรียนรู้จักการวางแผนในการเรียน และการร่วมกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดทักษะการอยู่ ร่วมกันในสังคม จะทำให้นักเรียนเป็นคนดี คนเก่ง และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

1.2.3 จากผลการวิจัยนี้พบว่า พฤติกรรมการสอน คุณภาพการสอนของครู อาจารย์และ การได้รับการสนับสนุนของครู อาจารย์ทางสังคม มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียนใน ระดับนักเรียนและความพึงพอใจในงานของครู อาจารย์ ซึ่งเป็นประสิทธิผลของโรงเรียนในระดับห้องเรียน ดังนั้นการบริหารการงานในโรงเรียน งานด้านวิชาการควรจะเป็นหลักที่มีความสำคัญที่สุดด้วยการมุ่งพัฒนา การสอนเพื่อส่งเสริมคุณภาพครู อาจารย์ โดยการให้ครู อาจารย์ จัดบรรยากาศในห้องเรียนให้เป็นที่น่าสนใจ จัดทำรายละเอียดแนวทางการสอนและแจ้งให้นักเรียนทราบใช้สื่อประกอบการสอนและมีวิธีการสอนที่ หลากหลาย ใช้กริยาจากที่เหมาะสมให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมลงมือปฏิบัติทดสอบและติดตามนักเรียนให้ ความสนใจและรับฟังความคิดเห็นของนักเรียนสำหรับการบริหารงานด้านบุคลากรในโรงเรียน ผู้บริหารควร ได้มีส่วนร่วมในการทำงานของครู อาจารย์ ให้คำปรึกษา เสนอแนะรับฟังความคิดเห็น ให้กำลังใจ สร้าง แรงจูงใจ ใ่วางใจในการทำงานและให้อภัย จัดสวัสดิการช่วยเหลือส่งเสริมพัฒนากองเขตเชิงชุมชน จะทำให้ ครู อาจารย์มีความพึงพอใจในงานที่ปฏิบัติ ส่งผลให้นักเรียนมีคุณภาพในที่สุด

1.2.4 จากผลการวิจัยนี้พบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อ ประสิทธิผลของโรงเรียนในระดับนักเรียนและห้องเรียน ดังนั้น ผู้บริหารโรงเรียนควรที่จะพัฒนาตนเองให้มี คุณลักษณะในการร่วมกันทำงานกับครู อาจารย์ได้เป็นอย่างดีทั้งในระดับการวางแผน การดำเนินงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาคุณภาพทางวิชาการของนักเรียน นำความรู้ เทคนิค วิธีการใหม่มาใช้ในการบริหารงาน โดยเฉพาะ ด้านวิชาการ ช่วยพัฒนาครู อาจารย์ในการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน ส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียน มี ความรอบรู้ทักษะในด้านการเรียนการสอนและความมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและพบว่าพฤติกรรมการบริหาร การเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความสามารถในการพัฒนาปรับเปลี่ยน โรงเรียนเข้ากับสภาพแวดล้อม ดังนั้นผู้บริหารโรงเรียนควรมีพฤติกรรมในการทำงานแบบมีส่วนร่วม มี การวางแผนพัฒนาเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ร่วมกัน เป็นผู้นำแห่งการเปลี่ยนแปลงโดยการสร้างศรัทธาให้เกิด ทั้งในและนอกโรงเรียน สื่อสารถ่ายทอด ประชาสัมพันธ์ในการพัฒนา กำหนดภารกิจงานต่าง ๆ ได้ ชัดเจน สามารถอธิบายได้ พยากรณ์ได้ ตอบข้อซักถามได้ เปิดเผยข้อมูลของโรงเรียน เพื่อความเข้าใจอันดี ในการบริหารงานให้เวลาบุคลากรในการปรับตัวเพื่อการเปลี่ยนแปลง เข้าใจปัญหา ปฏิบัติงานแบบร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมรับผิดชอบ เข้าใจการปฏิรูปการศึกษาและการพัฒนาเปลี่ยนแปลงของสังคม จะทำให้โรงเรียนมี

การพัฒนาไปในทางที่ดี ครู อาจารย์มีความพึงพอใจ ส่งผลให้นักเรียนได้รับการพัฒนาเป็นคนดี คนเก่ง มีความสุขอยู่ร่วมในสังคมได้เป็นอย่างดี

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

2.1 การวิจัยครั้งนี้ได้วิเคราะห์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐในกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ด้วยโปรแกรม LISREL 8.30 และ 8.72 ควรพิจารณาประยุกต์ใช้โปรแกรมอื่น ๆ เช่น HLM , EQS , LISCOMP , AMOS , CALIS เพื่อตรวจสอบผลการวิเคราะห์ หรือการเปรียบเทียบ และควรทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาตามภูมิภาคต่าง ๆ หรือต่างสังกัด หรือทำการศึกษาในโรงเรียนต่างระดับ

2.2 การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิผลของโรงเรียนนั้น เนื่องจากประสิทธิผลหรือผลลัพธ์ของโรงเรียนมีหลายประการตามบริบททั้งประเภทและระดับของโรงเรียนควรมีการศึกษาจัดลำดับความสำคัญ และกำหนดค่าน้ำหนักผลลัพธ์ของโรงเรียนเพื่อการพัฒนา การศึกษาวิจัยให้สอดคล้องกับข้อมูลที่แท้จริงตามบริบทของโรงเรียนนั้น ที่ทำการศึกษา

2.3 การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ศึกษาระดับประสิทธิผลของโรงเรียนระดับนักเรียน เมื่อความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม พบว่า ความสามารถด้านนี้ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลางจึงควรทำการวิจัยหาวิธีการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถดังกล่าวของนักเรียน เพราะเป็นพรรณนี้สำคัญบ่งชี้ปัญหาของนักเรียนที่ต้องพัฒนาเป็นอย่างมาก อนึ่งผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการวัดความสามารถดังกล่าวด้วยแบบทดสอบมีข้อคำถามเพียงข้อเดียวให้นักเรียนเขียนตอบเป็นเรียงความ ตามรายละเอียดในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้พัฒนาโดยการสร้างเครื่องมือเป็นแบบสอบถามประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 6 ข้อ เพื่อให้ นักเรียนประเมินตนเองแล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 62 คน เมื่อวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .769 และได้นำไปปฏิบัติใช้ควบคู่กับการวิจัยในครั้งนี้ โดยทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 2,177 คน ได้ทำการวิเคราะห์เครื่องมือแล้วพบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .802 การทดลองและปฏิบัติการวิจัยนั้น เครื่องมือดังกล่าวได้ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง สถานที่ วันที่เดียวกันกับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ แตกต่างเฉพาะช่วงเวลาเท่านั้น ดังนั้นควรได้มีการนำเครื่องมือดังกล่าวไปพัฒนาหรือใช้ในการวัดความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของนักเรียน เพื่อการศึกษาวิจัยโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาวิจัยกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา (ช่วงชั้นที่ 2) และระดับชั้นมัธยมศึกษา (ช่วงชั้นที่ 3) ควบคู่กับแบบทดสอบดังกล่าวเพื่อการเปรียบเทียบหรือเลือกใช้ในการวิจัยต่อไป

2.4 การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิเคราะห์พหุระดับของการวิเคราะห์เส้นทาง (Multi – level of Path Analysis) แบบ 3 ระดับ ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อการศึกษาไม่ควรจะน้อยกว่า 30 หน่วยขึ้นไปในทุกระดับ เนื่องจากจะมีผลกระทบในการวิเคราะห์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตัวแปรในแต่ละระดับในขั้นตอนการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม LISREL 8.30 และ 8.72 จะประสบปัญหาเกี่ยวกับความกลมกลืนของรูปแบบกับข้อมูลเชิงประจักษ์ บางครั้งทำให้รูปแบบไม่กลมกลืนไม่สามารถปรับรูปแบบให้มีความกลมกลืนได้อีกและบางครั้งมีลักษณะกลมกลืนในทันทีที่มีความอิ่มตัวเร็ว (Saturate) ไม่สามารถปรับรูปแบบได้อีกซึ่งในความเป็นจริงไม่มีความกลมกลืนของรูปแบบกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ทำให้ผลสรุปมีข้อผิดพลาด

การเก็บรวบรวมข้อมูลต้องเป็นข้อมูลที่ได้จากหน่วยของกลุ่มตัวอย่างเดียวกันทั้ง 3 ระดับ และข้อมูลควรเป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้ามระดับ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและคุณภาพของครู อาจารย์ ควรสอบถามจากนักเรียน พฤติกรรมและความสามารถของผู้บริหารโรงเรียนควรสอบถามจากครู อาจารย์ ดังนั้นจึงต้องเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองและต้องคำนึงถึงการกระจายของกลุ่มตัวอย่างที่ไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้นด้วย

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อที่จะนำไปสู่การวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม LISREL 8.30 และ 8.72 นั้น ควรจัดกระทำเตรียมข้อมูลด้วยโปรแกรม PRELIS 2.30 เพราะข้อมูลที่น่าไปวิเคราะห์นั้น มีระดับการวัดและมาตรการวัดที่แตกต่างกันลักษณะเป็น Polycrotic การวิเคราะห์พหุระดับของการวิเคราะห์เส้นทาง ทำการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม LISREL 8.30 สำหรับการวิเคราะห์ในขั้นตอนการนำค่าอิทธิพลของเส้นทางจากตัวแปรต้นไปเป็นตัวแปรตามในระดับสูงขึ้นไปนั้นวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม LISREL 8.72 เพราะเป็นขั้นตอนที่วิเคราะห์ระยะยาวมีความต่อเนื่องของข้อมูลจะทำให้การนำข้อมูลเข้าสู่ระบบง่ายสะดวกกว่า

2.5 การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นของระดับโรงเรียน และระดับห้องเรียนที่ส่งผลต่อค่าอิทธิพลของเส้นทางที่มีนัยสำคัญ จากตัวแปรระดับนักเรียนที่ได้นำไปเป็นตัวแปรตามในระดับโรงเรียนและระดับห้องเรียนเท่านั้น ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปควรวิเคราะห์ค่าอิทธิพลของเส้นทางที่มีนัยสำคัญจากตัวแปรระดับห้องเรียนแล้วทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นของระดับโรงเรียนที่มีความสัมพันธ์ส่งผลต่อค่าอิทธิพลของเส้นทางที่มีนัยสำคัญจากตัวแปรระดับห้องเรียนด้วย เพื่อให้สอดคล้องตามลำดับความสัมพันธ์ลดหลั่นตามธรรมชาติของข้อมูล